

WORLD POLITICS

Homepage: <https://interpolitics.guilan.ac.ir/>

Print Issn: 2383-0123

Online Issn: 2538-4899

U.S. Foreign Policy During Donald Trump's Second Term: The Strategy of Peace Through Power

Mehrshad Ghafarizadeh *Corresponding Author*, Ph.D. Candidate in International Relations, University of Isfahan, Isfahan, Iran, and Researcher at the Foreign Policy Group, Political-Legal Deputy of the Parliamentary Research Center, Tehran, Iran Email: mehrshadghafarizadeh@gmail.com

Article Info

Article Type:

Reserch Article

Keywords:

Peace through power,
Tariffs,
Ukraine,
China,
Islamic Republic of Iran

Article history:

Received 2025-1-20

Received in revised form

2025-5-30

Accepted 2025-6-15

Published Online

2025-6-21

ABSTRACT

Trump's victory in the 2024 presidential election and his return to the White House could lead to significant changes in U.S. foreign policy, with notable implications for the international system and West Asia. The main question of this article is: What will the strategy of U.S. foreign policy be during Trump's second term? In response, the hypothesis is tested that Trump, adopting the "Peace through Strength" strategy as part of the "America First" Policy, will focus on rebuilding the military and projecting American power. To advance this strategy, he is expected to emphasize the use of economic (tariffs), and military pressure. This study employs a descriptive-analytical method, outlining the analytical framework and explaining key foreign policy challenges for Trump, such as the Ukraine crisis, trade competition with China, the future of the North Atlantic Treaty Organization (NATO), the Iranian nuclear issue, and the Abraham Accords (normalization of Saudi-Israeli relations). The findings indicate that the "Peace through Strength" strategy will enhance U.S. influence in the short term but may weaken its international standing among traditional Washington allies in the long term..

Cite this Article: Ghafarizadeh, M. (2025). U.S. Foreign Policy During Donald Trump's Second Term: The Strategy of Peace Through Power. *World Politics*, 14(1), 35-65. doi: 10.22124/wp.2025.29331.3454

© Author(s)

Publisher: University of Guilan

DOI: 10.22124/wp.2025.29331.3454

1. Introduction

Fundamental changes in U.S. foreign policy are difficult to achieve. During his first term, Donald Trump sought to steer U.S. foreign policy away from its traditional course, focusing instead on the overarching “America First” grand strategy. This approach, which involved withdrawing from international agreements such as the Joint Comprehensive Plan of Action (JCPOA) and the Paris Agreement, aimed to restore American power and prioritize national interests. However, despite these actions—alongside high-profile displays and controversial decisions—Trump’s policies did not lead to lasting or fundamental changes in the global order. Many analysts argue that institutional structures and historical continuity in U.S. foreign policy have managed to contain and limit much of these shifts. Nevertheless, Trump’s victory in the 2024 presidential election could mark the beginning of a new era of turbulent U.S. foreign policy. Trump’s return to office means that, given the powers granted to the president under Article II of the U.S. Constitution, he will have favorable conditions to fulfill his campaign promises. He may seek to further scale back U.S. international commitments and redefine relations with traditional allies based on a transactional approach. On the other hand, challenges such as competition with China, managing relations with Russia, and addressing transnational threats like climate change and terrorism could complicate his foreign policy trajectory. Additionally, Trump’s return to the White House signals to the world that the United States may once again distance itself from its traditional role as the leader of the global order. This could lead to significant shifts in diplomatic relations, as well as regional alliances and coalitions. However, the extent of Trump’s success in implementing his policies will depend on factors such as congressional composition, the level of legislative cooperation, and domestic resistance. This article examines Trump’s foreign policy strategy and the key challenges of his second term, including the Ukraine crisis, trade competition with China, the future of the North Atlantic Treaty Organization (NATO), Iran’s nuclear dossier, and the Abraham Accords, aimed at normalizing Saudi-Israel relations.

2. Theoretical Framework

The phrase “*peace through power*” emphasizes the accumulation of military strength and security assets as essential for maintaining peace and deterring potential threats from other states. This concept is based on the belief that by demonstrating strength—whether through a well-equipped military or strategic alliances—there is a lower likelihood that other nations will pose significant challenges or threats. As a result, this approach is expected to create a more stable and favorable diplomatic environment in the long run.

3. Methodology

This study employs a descriptive-analytical approach, relying on library research for data collection.

4. Results and Discussion

Based on Trump’s first-term experience and his 2024 campaign slogan, “*Make America Great Again*,” it appears that the *America First* policy—characterized by skepticism toward international alliances and coalitions—will remain central to the new administration’s agenda. The *America First* strategy is founded on the idea that the United States is best positioned to lead the world and maintain peace and stability

when it prioritizes the security, prosperity, and overall interests of its own people. This strategy does not imply “*America alone*” or a return to isolationism. Rather, it suggests a pragmatic approach that accepts global realities and the unique characteristics of other nations as they are, rather than interpreting them through the lens of U.S. foreign policy preferences. Unlike during the Reagan era, when the *peace through power* strategy relied on military buildup and increased arms capabilities to pressure the Soviet Union into negotiations, Trump is more likely to leverage America’s economic power to extract concessions. This strategy will primarily manifest through the use of tariffs as a tool of economic pressure. Although the foreign policy of the United States under Trump’s second term appears to follow the *peace through power* strategy, this does not mean a uniform application of this approach to all international issues and challenges. Instead, Trump’s foreign policy can generally be categorized into four distinct, sometimes interconnected and sometimes contradictory, trends: *America First*, selective interventionism, transactional diplomacy, and strategic unpredictability. As a result, the key foreign policy challenges of Trump’s second term can be summarized as follows: the Ukraine crisis, trade competition with China, pressure on NATO member states to increase defense spending, the normalization of relations between Israel and Saudi Arabia, and finally, the nuclear energy dossier of the Islamic Republic of Iran.

5. Conclusions and Suggestions

The general outlines of Trump’s foreign policy in his second presidential term are gradually taking shape. The broad Republican framework that is forming Trump’s foreign and national security strategy appears clear and structured. This framework consists of three main factions (or groups) that seek to shape and direct the Trump administration’s security and foreign policy approach. The *restrainers* believe that U.S. foreign policy should focus on domestic issues and national interests while reducing global interventionism. The *prioritizers* argue that the United States should strategically concentrate on the Indo-Pacific region and China’s growing power. The *primacists* advocate for continued interventionist foreign policy and an active global presence to maintain America’s leadership role. Despite their differences, these three approaches collectively shape the intellectual framework and structure of Republican foreign policy during Trump’s tenure, giving it a clear direction.

...

.

سیاست جهانی

شاپا چاپی: ۲۳۸۳-۰۱۳۳

شاپا الکترونیکی: ۴۵۳۸-۴۸۹۹

Homepage: <https://interpolitics.guilan.ac.ir/>

سیاست خارجی آمریکا در دوره دوم ریاست جمهوری دونالد ترامپ؛

راهبرد صلح از طریق قدرت

مهرشاد غفاری زاده نویسنده مسئول، دانشجوی دکتری روابط بین الملل، گروه علوم سیاسی، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران و پژوهشگر گروه سیاست خارجی معاونت سیاسی-حقوقی مرکز پژوهش های مجلس شورای اسلامی. تهران، ایران.
رایانامه: mehrshadghafarizade@gmail.com

چکیده	درباره مقاله
پروزی دونالد ترامپ در انتخابات ریاست جمهوری ۲۰۲۴ و بازگشت او به کاخ سفید می تواند منجر به تغییر در راهبردهای سیاست خارجی ایالات متحده شود و پیامدهای قابل توجهی برای نظام بین الملل و غرب آسیا داشته باشد. پرسش اصلی مقاله این است که راهبرد سیاست خارجی آمریکا در دوره دوم ترامپ چگونه خواهد بود؟ در پاسخ به پرسش اصلی، این فرضیه مورد آزمون قرار می گیرد که ترامپ با اتخاذ راهبرد «صلح از طریق قدرت» به عنوان بخشی از سیاست «نخست آمریکا» بر بازسازی ارتش و نمایش قدرت آمریکایی تأکید و برای پیشبرد این راهبرد، بر استفاده از فشار اقتصادی (تعرفه ها)، دیپلماتیک و نظامی تمرکز خواهد کرد. روش تحقیق توصیفی-تحلیلی است که علاوه بر طرح چارچوب تحلیلی، مهم ترین چالش های سیاست خارجی ترامپ نظیر بحران اوکراین، رقابت تجاری با چین، آینده ی پیمان آتلانتیک شمالی (ناتو)، پرونده ی هسته ای جمهوری اسلامی ایران و پیمان ابراهیم (عادی سازی روابط عربستان سعودی-اسرائیل) را تبیین می کند. یافته های مقاله حکایت از آن دارد که راهبرد صلح از طریق قدرت، در کوتاه مدت موجب اعمال نفوذ گسترده تر آمریکا خواهد شد، اما در بلندمدت به تضعیف جایگاه بین المللی این کشور در میان متحدین سستی و واشنگتن خواهد انجامید.	نوع مقاله: مقاله پژوهشی کلیدواژه ها: صلح از طریق قدرت، تعرفه، اوکراین، چین، جمهوری اسلامی ایران. تاریخچه مقاله تاریخ دریافت: ۱۴۰۳/۱۱/۲ تاریخ بازنگری: ۱۴۰۴/۲/۱۰ تاریخ پذیرش: ۱۴۰۴/۳/۲۵ تاریخ انتشار: ۱۴۰۴/۳/۳۱

استناد به این مقاله: غفاری زاده، مهرشاد. (۱۴۰۴). سیاست خارجی آمریکا در دوره دوم ریاست جمهوری دونالد ترامپ؛ راهبرد صلح از طریق قدرت. سیاست جهانی، ۱۴(۱)، ۳۵-۶۵. doi: 10.22124/wp.2025.29331.3454

© نویسنده (گان)

ناشر: دانشگاه گیلان

امکان تغییر و تحولات بنیادین در سیاست خارجی ایالات متحده آمریکا دشوار است. دونالد ترامپ در دوره نخست ریاست جمهوری خود تلاش کرد تا سیاست خارجی آمریکا را از مسیر سنتی خود منحرف کرده و بر سیاست و کلان‌راهبرد نخست آمریکا متمرکز کند. این رویکرد که با خروج از توافقات بین‌المللی نظیر برجام و پیمان پاریس همراه بود، هدف خود را بازگرداندن قدرت و تمرکز بر منافع ملی ایالات متحده تعریف کرده بود. با این حال، این اقدامات در کنار نمایش‌های پرسروصدا و اتخاذ تصمیمات جنجالی، در عمل تغییرات بنیادین یا ماندگاری در نظم جهانی ایجاد نکرد. بسیاری از تحلیلگران بر این باورند که ساختارهای نهادی و تداوم تاریخی در سیاست خارجی ایالات متحده آمریکا توانسته‌اند بخش قابل توجهی از این تغییرات را کنترل و محدود کنند. با این حال، پیروزی ترامپ در انتخابات ریاست جمهوری ۲۰۲۴، می‌تواند آغازگر دوره‌ای جدید از سیاست خارجی پرفرازونشیب این کشور باشد. بازگشت ترامپ به این معناست که رئیس‌جمهور منتخب با توجه به جایگاه آن در ماده دوم^۱ قانون اساسی ایالات متحده، شرایط مناسبی برای عمل به وعده‌های انتخاباتی خود خواهد داشت. او ممکن است تلاش کند تا تعهدات بین‌المللی آمریکا را مجدداً کاهش داده و روابط با متحدان سنتی را بر اساس رویکردی معامله‌گرانه بازتعریف کند. از سوی دیگر، چالش‌هایی مانند رقابت با چین، مدیریت روابط با روسیه و مواجهه با تهدیدات فراملی همچون تغییرات اقلیمی و تروریسم، می‌توانند مسیر سیاست خارجی او را پیچیده‌تر کنند. همچنین، بازگشت ترامپ به کاخ سفید، این پیام را به جهان مخابره می‌کند که ایالات متحده ممکن است بار دیگر از نقش سنتی خود به عنوان رهبر نظم جهانی فاصله گیرد. این امر می‌تواند به تغییرات عمده در مناسبات دیپلماتیک و ائتلاف‌ها و اتحادهای منطقه‌ای منجر شود، هرچند میزان موفقیت ترامپ در اجرای سیاست‌هایش به عواملی مانند ترکیب و میزان همکاری کنگره و مقاومت داخلی بستگی خواهد داشت. این مقاله به بررسی راهبرد سیاست خارجی و مهم‌ترین چالش‌های دوره دوم ترامپ می‌پردازد؛ این چالش‌ها شامل بحران اوکراین، رقابت تجاری با چین، آینده پیمان آتلانتیک شمالی (ناتو)، پرونده هسته‌ای جمهوری اسلامی ایران و پیمان ابراهیم با هدف عادی‌سازی روابط اسرائیل-عربستان سعودی هستند. چارچوب تحلیلی مورد استفاده، مفهوم «صلح از طریق قدرت» می‌باشد.

۱. ماده دوم قانون اساسی قوه مجریه دولت فدرال را تأسیس می‌کند و قدرت اجرایی را به رئیس‌جمهور می‌سپارد. این قدرت شامل اجرای قوانین فدرال و مسئولیت انتصاب مسئولان اجرایی، دیپلماتیک، نظارتی و قضایی فدرال است.

این مفهوم از دکتربین ریگان الهام گرفته و به معنای حفظ یا افزایش قدرت نظامی و اقتصادی ایالات متحده برای تأمین منافع ملی و بازدارندگی دشمنان است. منابع این مقاله بر پایه اظهارات و مصاحبه‌های شخصی دونالد ترامپ، کمپین انتخاباتی او پیش و پس از پیروزی به‌عنوان رئیس‌جمهور منتخب، گفت‌وگوهای تیم امنیتی و سیاست خارجی او با خبرگزاری‌های معتبر بین‌المللی و همچنین ایده‌های سیاستی مطرح شده از سوی اندیشکده‌های جمهوری خواه تدوین شده است.

درمجموع، مقاله با تمرکز بر راهبرد صلح از طریق قدرت در سیاست خارجی ایالات متحده در دوره دوم ریاست‌جمهوری ترامپ، رویکردی نوآورانه ارائه می‌دهد. لازم به ذکر است که دکتربین سیاست خارجی آمریکا یک چارچوب کلی یا اصل راهنما است که اهداف کلان، ارزش‌ها و اولویت‌های آن را در سیاست جهانی مشخص می‌کند. راهبردها یا رویکردها، یک برنامه عملیاتی مشخص و قابل اجرا برای دستیابی به اهدافی است که در چارچوب دکتربین سیاست خارجی تعیین شده‌اند. نوآوری مقاله در آن است که به‌جای بررسی سستی دکتربین‌های سیاست خارجی ایالات متحده به‌عنوان تهاجمی یا انزواطلبانه، راهبرد صلح از طریق قدرت را به‌عنوان چارچوبی منسجم برای تلفیق قدرت نظامی، اقتصادی و دیپلماتیک دوره دوم ترامپ در سیاست نخست آمریکا و تحلیل می‌کند. ضرورت این پژوهش از آنجاست که می‌شود که سیاست‌های ترامپ تأثیر عمیقی بر معادلات جهانی و منطقه‌ای داشته و درک علمی و دقیق آن می‌تواند به سیاست‌گذاران، پژوهشگران، محافل علمی و دانشگاهی کشورمان در تبیین روابط قدرت بین‌الملل کمک کند. این مقاله همچنین بستری برای بررسی نقش رهبری فردی در شکل‌دهی به سیاست خارجی ایالات متحده آمریکا فراهم می‌آورد.

۱. ادبیات پژوهش

دونالد ترامپ در دوره دوم ریاست‌جمهوری‌اش با محوریت سیاست «نخست آمریکا»، به دنبال بازتعریف نقش ایالات متحده در سیاست جهانی است. این سیاست‌ها شامل خروج از توافقات بین‌المللی (توافق پاریس و سازمان بهداشت جهانی)، استفاده از تعرفه‌های اقتصادی و حمایت از متحدین کلیدی مانند اسرائیل در منطقه غرب آسیا خواهد بود. علی‌رغم تأثیر سیاست خارجی ترامپ بر سیاست جهانی، منطقه‌ی غرب آسیا و جمهوری اسلامی ایران، اما منابع و مقالات فارسی محدودی در مورد راهبرد ترامپ در دوره دوم ریاست‌جمهوری‌اش وجود دارد. این مقاله، در تلاش است تا با مرور منابع دست‌اول

مجلات و اندیشه‌های معتبر جهانی، تصویری دقیق از راهبرد ترامپ ارائه دهد. ریچارد فانتین^۱ (۲۰۲۵) در مقاله‌ای با عنوان «سیاست خارجی ترامپ-بایدن-ترامپ؛ تداوم عجیب استراتژی آمریکایی» به بررسی این موضوع پرداخته است که باوجود تفاوت‌های سیاست خارجی میان بایدن و ترامپ در مورد جنگ اوکراین، مسئله تایوان، اجرای تعهدات ایالات متحده در زمینه تغییرات آب‌وهوایی، اتحادهای آمریکا، تهدیدات چین و دیگر قدرت‌های تجدیدنظرطلب برای نظم جهانی، اما پیوستگی میان دو دولت وجود دارد که در نگاه اول به چشم نمی‌آید. از نظر نویسنده مقاله، در میان همه‌ی دولت‌های آمریکا حتی آن‌هایی که به‌اندازه دولت‌های بایدن و ترامپ متفاوت هستند- سیاست خارجی چیزی شبیه به یک کوه یخ است. بخش قابل مشاهده آن پر از تنش است و همین عامل توجه بسیاری را به خود جلب می‌کند؛ اما این بخش یک اصول بزرگ‌تر و کمتر بررسی شده دارد که معمولاً ثابت می‌ماند. نویسنده بر این باور است که اگرچه ناظران بر تفاوت‌های سبک و محتوای ترامپ تمرکز می‌کنند، اما نباید از پایداری احتمالی در رویکرد ایالات متحده به جهان غافل شوند. در غیر این صورت، ممکن است سیاست‌ها را اشتباه تفسیر کنند و آن‌ها را به یک رئیس‌جمهور خاص نسبت دهند، درحالی‌که این سیاست‌ها بیشتر ریشه در یک اجماع دوحزبی دارند و احتمالاً تداوم خواهند داشت.

جانانان رینهولد^۲ (۲۰۲۴) در مقاله‌ای با عنوان «دولت دوم ترامپ: سیاست خارجی، خاورمیانه و اسرائیل» بر این باور است که برای درک سیاست‌های دولت جدید ترامپ نسبت به اسرائیل و خاورمیانه، ابتدا باید رویکرد آن به سیاست خارجی ایالات متحده به‌ویژه -«استراتژی کلان» آن یعنی راهبردی که سیاست خارجی و امنیتی آن را هدایت می‌کند- را به‌طورکلی تحلیل کنیم، هرچند که درنهایت این راهبرد کلان طرح دقیقی برای اقدامات ارائه نمی‌دهد. از نظر نویسنده مقاله مذکور، لازم است شباهت‌ها و تفاوت‌های میان سیاست‌گذاران کلیدی در دولت دوم ترامپ موردبررسی قرار گیرد. سپس باید ارزیابی کرد که این گرایش‌های کلی سیاست خارجی چگونه به سیاست‌هایی با تمرکز بر سه موضوع اصلی برنامه‌ی هسته‌ای جمهوری اسلامی ایران، روند صلح و توافق‌نامه‌های ابراهیم و روابط اعراب با اسرائیل در منطقه منجر خواهد شد. نویسنده مقاله فوق در نتیجه‌گیری مقاله خود بر این باور است که سبک خاص و خودشیفته دونالد ترامپ در سیاست خارجی مانند یک شمشیر دو لبه است. از یک‌سو، غیرقابل‌پیش‌بینی بودن، لغاضی‌های افراطی و خوی تند او یک ابزار تاکتیکی محسوب می‌شود که به ایالات متحده در روابط با

¹. Richard Fontaine

². Jonathan Rynhold

قدرت‌های خارجی اهرم بیشتری برای مذاکره می‌دهد. از سوی دیگر، اگر ترامپ روزی بخواهد شعارهای انزواطلبانه خود را عملی کرده و به‌طور مؤثر حمایت از متحدان کلیدی را کنار بگذارد، پیامدهای آن برای جهان در بهترین حالت، بسیار منفی خواهد بود.

مایکل بکلی^۱ (۲۰۲۵) در مقاله‌ی «دوره دوم ترامپ: ترسیم مسیری جدید در آسیا» بر این باورند که روی کار آمدن دونالد ترامپ، آغازگر فصل جدیدی در سیاست خارجی ایالات متحده نسبت به آسیا به‌ویژه در رویکرد آن نسبت به چین و متحدان منطقه‌ای واشنگتن است. از نظر نویسنده مقاله فوق، با تمرکز تیم امنیتی ترامپ بر بازتعریف قدرت آمریکا، انتظار می‌رود دولت او بر جداسازی اقتصادی، نوسازی نظامی و تقسیم بار مسئولیت میان متحدان در منطقه هند و اقیانوس آرام تأکید کند. این تغییرات در نهایت می‌تواند توازن راهبردی در منطقه را بازتعریف کرده و رقابت با پکن را تشدید کند.

نایل فرگوسن^۲ (۲۰۲۵) در مقاله‌ی «چگونه در جنگ سرد جدید پیروز شویم؛ ترامپ برای رقابت با چین باید از ریگان بیاموزد» به مقایسه‌ی شعارها و راهبرد ترامپ و ریگان پرداخته است. از نظر فرگوسن، شعارهای «صلح از طریق قدرت» و «آیا امروز نسبت به چهار سال پیش وضعیت بهتری دارید؟» دو شعار اصلی رونالد ریگان در دهه ۱۹۸۰ بوده‌اند که ترامپ آن‌ها را در شعارهای کمپین انتخاباتی ۲۰۲۴ استفاده کرده است. البته به باور نویسنده، تفاوت‌های اساسی میان دونالد ترامپ و رونالد ریگان در زمینه‌های سیاسی، ایدئولوژیکی و شخصیتی چشمگیر وجود دارد. ترامپ را می‌توان یک محافظه‌کار پوپولیست دانست، درحالی‌که ریگان بیشتر به اصول بازار آزاد و لیبرالیسم اقتصادی وفادار بود. در موضوع مهاجرت، ترامپ سیاست‌های سخت‌گیرانه و ضدمهاجرتی را در پیش گرفته است، درحالی‌که ریگان نگرشی ملایم‌تر داشت و حتی در دوران ریاست‌جمهوری خود از اصلاحات مهاجرتی حمایت کرد که منجر به اعطای عفو به میلیون‌ها مهاجر غیرقانونی شد.

نوآوری مقاله در تمرکز بر تحلیل سیاست خارجی آمریکا در دوره دوم ریاست‌جمهوری دونالد ترامپ با تأکید بر راهبرد صلح از طریق قدرت است که در تحقیقات پیشین کمتر موردتوجه قرار گرفته است. همچنین، مقاله حاضر مفهوم صلح از طریق قدرت را از منظر دونالد ترامپ و تأثیر آن بر سیاست جهانی و منطقه‌ای تحلیل می‌کند. استفاده از روش‌شناسی جدید و داده‌های تازه مربوط به دوره دوم

^۱. Michael Beckley

^۲. Niall Ferguson

ریاست جمهوری، از دیگر وجوه تمایز این مقاله به زبان فارسی است. درنهایت، این مقاله با ارزیابی پیامدهای سیاست ترامپ، فهم بهتری از جایگاه آمریکا در نظام بین الملل ارائه می دهد.

۲. چارچوب تحلیلی: راهبرد صلح از طریق قدرت

عبارت «صلح از طریق قدرت»^۱ مفهومی است که بر اهمیت انباشت قدرت نظامی و دارایی های امنیتی برای حفظ صلح و جلوگیری از تهدیدات احتمالی توسط دیگر دولت ها تأکید دارد. این ایده، بر این باور استوار است که با نمایش قدرت یک کشور از طریق ارتش مجهز یا اتحادهای راهبردی، احتمال کمتری وجود دارد که دولت های دیگر برای آن کشور چالش یا تهدیدی جدی ایجاد کنند و همین موضوع باعث می شود که در بلندمدت فضای دیپلماتیک پایدار و مطلوب تری به وجود آید. به لحاظ تاریخی، مفهوم صلح از طریق قدرت به سیاست های امپراتوری روم در دوره تریانوس هادریان^۲ نسبت داده می شود که بین سال های ۱۱۷ تا ۱۳۸ میلادی حکومت کرد (Tandon, 2024: 1). بررسی های «Google's Ngram Viewer»^۳ نشان می دهد که عبارت صلح از طریق قدرت تا سال ۱۹۳۷ میلادی در متون آمریکایی وجود نداشت و نخستین بار در کتاب «صلح از طریق قدرت و تنش های جنگ سرد» اثر برنارد باروخ^۴ در سال ۱۹۵۲ مطرح شده است (Political Dictionary, 2024: 1-2).

در سیاست آمریکا، رونالد ریگان نامزد ریاست جمهوری حزب جمهوری خواه این عبارت را در کارزار انتخاباتی خود در سال ۱۹۸۰ تثبیت و تقویت کرد. استدلال او این بود که دولت جیمی کارتر^۵ نتوانسته است «حاشیه امنیت»^۶ میان آمریکا و اتحاد جماهیر شوروی را حفظ کند؛ بنابراین، در مبارزات انتخاباتی خود از مذاکره با اتحاد جماهیر شوروی و درعین حال افزایش بودجه نظامی برای خنثی کردن گسترش جهانی کمونیسم حمایت کرد. پس از پیروزی ریگان، دولت او با این استدلال که «سرمایه گذاری ناکافی در قدرت نظامی آمریکا، دشمنان ما را جسورتر کرده است با اتخاذ راهبرد صلح از طریق قدرت تلاش کرد تا بودجه ی تسلیحات هسته ای راهبردی، سیستم های تسلیحاتی جدید و نیروهای واکنش سریع را افزایش دهد. ریگان بر این باور بود که تاریخ نشان می دهد تنها با بازدارندگی جاه طلبی های دشمنان از

^۱. Peace through strength (PTS)

^۲. Traianus Hadrianus

^۳. سرویس Google Ngram Viewer یک ابزار برخط است که امکان جستجو و تحلیل متون را در مقیاس بزرگ و در طول ۵۰۰ سال اخیر فراهم می کند.

^۴. Bernard Baruch's

^۵. Jimmy Carter

^۶. Margin of safety

طریق قدرت نظامی، می‌توانیم صلح واقعی را تأمین و تضمین کنیم» (Gelb, 1982: 2-3). از این‌رو، در دوره‌ی ریاست‌جمهوری ریگان، آمریکا قدرت خود را از طریق بزرگ‌ترین افزایش بودجه نظامی در زمان صلح در تاریخ این کشور بازسازی کرد، به کودتای تحت حمایت کوبا در گرانادا پایان داد، موشک‌های پرشینگ-۲^۱ و کروزر زمینی را در اروپا مستقر کرد، موشک‌های قاره‌پیمای راهبردی جدید MX را برای مقابله با نیروهای هسته‌ای شوروی معرفی کرد و به توسعه یک سامانه دفاع موشکی پیشگام و تحول‌آفرین به نام ابتکار دفاع راهبردی متعهد شد. این اقدامات، ناتوانی شوروی در رقابت با آمریکا را آشکار کرد و به ریگان این امکان را داد که از موضع قدرت بین سال‌های ۱۹۸۵ تا ۱۹۸۸ پنج بار با میخائیل گورباچف^۲ مذاکره کند. در مجموع، استفاده ریگان از راهبرد صلح از طریق قدرت به‌عنوان دلیلی برای فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی در سال ۱۹۹۱ نسبت داده شده است (Zakheim and Sweeney, 2018: 7). ریگان نخستین رئیس‌جمهور آمریکا نیست که از مزایای قدرت نظامی حمایت کرده است، بلکه تعهد ریگان به راهبرد صلح از طریق قدرت، استمرار سیاستی است که به نخستین رئیس‌جمهور ایالات متحده یعنی جرج واشنگتن^۳ بازمی‌گردد. واشنگتن در سخنرانی نخستین تحلیل خود استدلال کرده بود که «آمادگی برای جنگ، مؤثرترین وسیله برای حفظ صلح است» (Political Dictionary, 2024: 1-2)؛ بنابراین، با بررسی متون سیاسی و تاریخی انتخابات آمریکا می‌توان پی برد که استفاده از این مفهوم به بنیان‌گذاران آمریکا بازمی‌گردد و سنتی است که ریشه در تاریخ سیاسی این کشور دارد؛ به‌ویژه اینکه راهبرد صلح از طریق قدرت، بر تفکر سنتی جمهوری‌خواهان در مورد سیاست‌های امنیتی متکی است و در خط‌مشی و رویکردهای انتخاباتی^۴ حزب جمهوری‌خواه از سال ۱۹۸۰ تا ۲۰۲۴ تکرار شده است. آخرین باری که حزب جمهوری‌خواه یک خط‌مشی جدید را تصویب کرد، انتخابات سال ۲۰۲۴ بود. در سال ۲۰۲۰، این حزب همان رویکرد انتخاباتی سال ۲۰۱۶ را دوباره تصویب کرد. در خط‌مشی انتخاباتی سال ۲۰۱۶ با بیان اینکه ما به‌عنوان آمریکایی و جمهوری‌خواه خواهان صلح هستیم - بنابراین بر قدرت (نظامی) تأکید داریم، این سنت را مورد تأکید قرار داده بودند. همچنین در بند پنجم فصل اول خط‌مشی و رویکردهای انتخاباتی سال ۲۰۲۴ ریاست‌جمهوری، حزب جمهوری‌خواه تحت عنوان «بازگرداندن صلح از طریق قدرت»^۵ بیان شده است که «جنگ باعث تورم می‌شود، درحالی‌که ثبات

¹. Pershing II

². Mikhail Gorbachev

³. George Washington

⁴. Republican Party platform

⁵. Restore Peace through Strength

ژئوپلیتیک به ثبات قیمت‌ها منجر می‌گردد. جمهوری‌خواهان به آشوب‌های جهانی پایان خواهند داد و با احیای راهبرد «صلح از طریق قدرت»، خطرات ژئوپلیتیک را کاهش داده و قیمت کالاها را پایین خواهند آورد» (The Republican Party Platform, 2024: 7).

علاوه بر موضوعات تاریخی، سیاسی و انتخاباتی که در سطور بالا توضیح داده شد، در ۲۰ آوریل ۲۰۲۴، مجلس نمایندگان آمریکا لایحه‌ی H.R.8038، تحت عنوان «قانون صلح از طریق قدرت در قرن ۲۱»^۱ که شامل نسخه‌ای از لایحه H.R.7520، با عنوان «قانون حفاظت از داده‌های آمریکایی‌ها در برابر دشمنان خارجی» است را به تصویب رساندند. مجلس سنا نیز این بسته را در تاریخ ۲۳ آوریل تصویب کرد و جو بایدن^۲ رئیس‌جمهور سابق ایالات متحده آن را در ۲۴ آوریل ۲۰۲۴ به قانون تبدیل کرد. «قانون صلح از طریق قدرت در قرن ۲۱» شامل ۱۵ لایحه است که هر کدام به یک تهدید خاص می‌پردازد و اقدامات دولت ایالات متحده را برای مقابله با طیف گسترده‌ای از تهدیدات امنیت ملی این کشور، از جمله چین، روسیه، جمهوری اسلامی ایران، قاچاقچیان مواد مخدر و سازمان‌های بین‌المللی تروریستی الزامی می‌کند (Tennant, 2024: 1-2). این قانون که شامل جامع‌ترین تحریم‌هایی است که کنگره در سال‌های اخیر تصویب کرده است، به رئیس‌جمهور آمریکا اجازه می‌دهد برخی از تدابیر تحریمی را در خصوص روسیه، چین و جمهوری اسلامی ایران اعمال کند.

۳. راهبرد سیاست خارجی آمریکا در دوره دوم ریاست جمهوری دونالد ترامپ

با توجه به تجربه‌ی دوره نخست ریاست جمهوری ترامپ و شعارهای انتخاباتی سال ۲۰۲۴ او مبنی بر اینکه «عظمت را دوباره به آمریکا بازگردانیم»^۳؛ به نظر می‌رسد استراتژی/سیاست «نخست آمریکا»^۴ دوره اول ریاست جمهوری ترامپ و عدم تمایل به اتحادها و ائتلاف‌های بین‌المللی، همچنان در دستور کار دولت جدید قرار داشته باشد. استراتژی نخست آمریکا، بر این ایده استوار است که آمریکا زمانی بهترین موقعیت را برای رهبری در جهان و حفظ صلح و ثبات دارد که امنیت، رفاه و به‌طور کلی منافع مردم خود را در اولویت قرار دهد. این استراتژی به معنای «فقط آمریکا/آمریکا به تنهایی»^۵ یا بازگشت به انزوطلبی نیست؛ بلکه به این معناست که واقعیت‌های جهان و ویژگی‌های دیگر کشورها را همان‌طور که هستند می‌پذیرد، نه آن‌طور که دستگاه سیاست خارجی تمایل دارد آن‌ها را تفسیر کند (Kuok, 2016: 1).

^۱. 21st Century Peace through Strength Act

^۲. Joe Biden

^۳. Make America Great Again

^۴. America First

^۵. America alone

2-3). از نظر ترامپ، این پیش‌فرض، مطمئن‌ترین مسیر برای همکاری مؤثر با دیگر کشورها به شیوه‌ای است که منافع و امنیت ایالات متحده را پیش ببرد و از افراط اقتصادی و درگیری‌های نظامی غیرضروری اجتناب کند. درواقع، استراتژی نخست آمریکا به معنای استفاده متمرکز و حساب‌شده از قدرت نظامی در بیرون از مرزها است، به گونه‌ای که نه تنها دشمنان را از حمله بازدارد، بلکه در صورتی که بازدارندگی با شکست مواجه شود، بتواند برای ورود به جنگ و پیروزی در درگیری‌های آمریکا مؤثر باشد. ترامپ در دوره اول ریاست جمهوری خود با اتخاذ سیاست نخست آمریکا، سیاست خارجی را در پیش گرفت که نشان‌دهنده انحراف از سیاست‌هایی بود که در آن دیپلماسی با محوریت مبارزه برای آزادی، دموکراسی و نظم سرمایه‌داری جهانی تحت رهبری واشنگتن را سازمان‌دهی می‌کرد. او با اعلام اینکه زمان آن فرارسیده که جهان سهم منصفانه‌اش را بپردازد، آمریکا را از توافقات کلیدی بین‌المللی مانند توافق اقلیمی پاریس، برنامه جامع اقدام مشترک (برجام) و نهادهای مهم سازمان ملل از جمله شورای حقوق بشر خارج کرد و حتی تهدید به خروج از ناتو کرد؛ همچنین در برابر رقبای آمریکا مانند چین، جنگ تجاری به راه انداخت (Reveron & Gvosdev, 2017: 43).

در دوره دوم، با توجه به اینکه اسناد راهنمای راهبرد دفاع ملی^۱ و امنیت ملی^۲ آمریکا منتشر نشده‌اند، تیم امنیتی نزدیک به دونالد ترامپ ایده و رویکردهای مختلفی را مطرح کرده‌اند که همچنان در درون حزب جمهوری خواه مورد بحث و گفتگو است. درحالی که حزب جمهوری خواه تحت نفوذ شخص ترامپ است، سه گروه با دیدگاه‌های متفاوت در مورد امنیت ملی و سیاست خارجی برای جلب نظر او با یکدیگر رقابت می‌کنند. جرمی شاپیرو^۳ محقق شورای روابط خارجی اروپا^۴ آن‌ها را در سه گروه دسته‌بندی کرده است. گروه اول، بازدارنده‌ها^۵ شامل کسانی می‌شوند که به سنت جکسونی سیاست خارجی آمریکا بازمی‌گردند، با استراتژی نخست آمریکا همسو هستند و از رویکرد انزواطلبانه‌تر به سیاست خارجی دفاع می‌کنند. آن‌ها مسائل داخلی را بر تعهدات بین‌المللی اولویت می‌دهند و عموماً طرفدار کاهش مداخلات نظامی واشنگتن در نظام بین‌الملل هستند. بازدارنده‌ها بر این باورند که اولین وظیفه در راهبرد بازگرداندن قدرت آمریکا، تمرکز بر ظرفیت صنعتی و اجتناب از تعهدات خارجی است که سرمایه‌گذاری در نیازهای داخلی را منحرف می‌کند (Belin et al., 2024: 3-4). گروه دوم،

1. National Defense Strategy (NDS)

2. National Security Strategy (NSS)

3. Jeremy Shapiro

4. European Council on Foreign Relations

5. Restrainers

اولویت‌دهنده‌ها^۱ هستند که بر اهمیت پرداختن به تهدید روزافزون چین تأکید می‌کنند. آن‌ها از تمرکز راهبردی بر روی مقابله با نفوذ پکن حمایت می‌کنند و ممکن است از اقداماتی مانند حضور راهبردی‌تر در منطقه ایندو-پاسیفیک (اقیانوس هند-اقیانوس آرام)، دریای چین جنوبی و کمک‌های تسلیحاتی به تایوان حمایت کنند که حضور جهانی آمریکا را در رابطه با این چالش تقویت می‌کند. درواقع، اولویت‌دهنده‌ها بر این باورند که چالش راهبردی‌ای که جمهوری خلق چین برای ایالات متحده ایجاد می‌کند، ماهیتی عمیق و وجودی دارد. آن‌ها همچون بازدارنده‌ها، بر محدودیت منابع آمریکا تأکید دارند، اما بر این باورند که تهدید ناشی از چین مستلزم پاسخی پیشدستانه است که از نظر ابعاد و گستردگی با تلاش‌های ایالات متحده در مقابله با اتحاد جماهیر شوروی در دوران جنگ سرد قابل مقایسه باشد. این گروه نگران‌اند که اختصاص توجه و منابع واشنگتن به سایر مناطق کم‌اهمیت‌تر، مانند اروپا و خاورمیانه (غرب آسیا)، قدرت و تمرکز لازم برای مواجهه با چالش چین را تضعیف کند و توانایی آمریکا را برای ورود به این رویارویی راهبردی در آینده کاهش دهد. این گروه مایل‌اند از دخالت گسترده درگیری‌های اروپایی مانند جنگ در اوکراین اجتناب کنند (Ruge and Shapiro, 2022: 1-3). درنهایت، گروه سوم، نخست‌گراها^۲ هستند. این جناح سنتی به حضور و تعامل نظامی قوی ایالات متحده در سراسر جهان معتقد است. آن‌ها معمولاً از یک سیاست خارجی قوی و فعال حمایت می‌کنند و معتقدند که قدرت آمریکا برای ثبات و امنیت جهانی ضروری است. نخست‌گرایان با خروج نیروهای آمریکا از افغانستان مخالف بودند، باوجوداینکه ترامپ وعده داده بود به «جنگ‌های بی‌پایان»^۳ خاتمه دهد. آن‌ها حمله روسیه به اوکراین را نتیجه مستقیم خروج آمریکا از افغانستان می‌دانند و باور دارند که این اقدام نشانه‌ای از ضعف آمریکا به جهان مخابره کرد. به همین دلیل، استدلال می‌کنند که ایالات متحده باید حضور خود را در عرصه جهانی حفظ کرده و یک موضع بازدارنده قوی نه تنها در منطقه ایندو-پاسیفیک، بلکه در اروپا و خاورمیانه (غرب آسیا) نیز به نمایش بگذارد (Ruge and Shapiro, 2022: 1-3). آن‌ها این دیدگاه را که آمریکا منابع کافی برای رهبری جهانی ندارد، رد می‌کنند، اما اذعان دارند که حفظ این نقش مستلزم مشارکت بیشتر متحدان آمریکا، به‌ویژه در اروپا و شرق آسیا، در مقابله با چالش‌های امنیتی جهانی است. این گروه نمایندگان قابل توجهی در مجلس سنا دارند و اغلب برای حفظ نقش مهم واشنگتن

^۱ . Prioritisers

^۲ . Primacists

^۳ . forever wars

در امور بین‌المللی، از جمله حمایت از اوکراین، استدلال می‌کنند (Shapiro, 2024: 1). برای درک اختلافات درون حزب جمهوری‌خواه نسبت به حوزه سیاست خارجی، ابتدا باید دید چه نقاط مشترکی آن‌ها را در این حوزه با یکدیگر متحد می‌کند. باید اشاره کرد که هر سه گروه با پذیرش میراث «عظمت را دوباره به آمریکا بازگردانیم» یا به اختصار ماگا (MAGA) در سیاست داخلی، این اصول را به عرصه سیاست بین‌الملل نیز تعمیم می‌دهند. این اصول خواستار اجرای سیاست‌های مهاجرتی بسیار محدودتر و پذیرش این باور است که جهانی شدن از نظر اقتصادی و فرهنگی به ایالات متحده آسیب‌زده است. اتخاذ چنین موضعی نشان می‌دهد که سیاست خارجی جمهوری‌خواهان به‌طور کلی دربرگیرنده مخالفت با تلاش‌ها برای مقابله با تغییرات اقلیمی و توسعه انرژی‌های تجدیدپذیر، افزایش مخالفت با تجارت آزاد و اعتقاد به ضرورت ایجاد روابط اقتصادی کاملاً جدید با چین خواهد بود. حزبی که زمانی مدافع تجارت آزاد و جهانی‌سازی بود، اکنون یکپارچه از تحریم و تعرفه‌های تلافی‌جویانه، سیاست‌های صنعتی راهبردی و کنترل صادرات حمایت می‌کند. گرچه این اقدامات عمده‌تاً چین را هدف قرار می‌دهند، اما پیامدهای قابل توجهی برای سایر مناطق جهان نیز خواهند داشت (Belin et al., 2024: 3). همچنین علاوه بر پذیرش میراث ماگا، هدف همه‌ی دیدگاه‌های رقیب درون حزب جمهوری‌خواه این است که توضیح دهند چگونه ترامپ خود را به‌عنوان یک ضدجنگ معرفی می‌کند، معماران جنگ با تروریسم را مورد انتقاد قرار می‌دهد و در عین حال وعده می‌دهد که در دولت دوم او، جهان دیگر آمریکا را به‌عنوان کشوری ضعیف نخواهد دید. در واقع، همه‌ی آن‌ها بر ایجاد یک روایت منسجم در سیاست خارجی تمرکز دارند که با غرایز و علایق ترامپ همخوانی داشته باشد که -نوعی «نبرد برای تصاحب ذهن ترامپ» توسط این سه گروه است (Wintour, 2024: 3-4).

در مجموع و فراتر از این اصول مشترک، گروه‌بندی‌های درون حزب جمهوری‌خواه در زمینه نقش آمریکا در جهان، رویکرد آن نسبت به متحدان و اتحادها و میزان تعهد به امنیت اروپا و جنگ در اوکراین با یکدیگر اختلاف نظر دارند. وجه اشتراک بین دو گروه اول یعنی بازدارنده‌ها و اولویت‌دهنده‌ها تمایل به تفویض مسئولیت بیشتر در مورد مسائلی مانند اوکراین به اتحادیه اروپا است که نشان‌دهنده‌ی تغییر در نحوه درک مداخله آمریکا در درگیری‌های بین‌المللی است. هرچند ایده‌های مختلفی که در حزب جمهوری‌خواه در حال شکل‌گیری هستند و در سطور بالا به آن‌ها اشاره شد، دارای برخی نقاط اشتراک

¹ . Battle for Trump's mind

هستند، اما به همان میزان اختلاف نظر وجود دارد. بااین حال، هر سه گروه توافق دارند که دوره دوم ریاست جمهوری ترامپ باید متفاوت باشد، زیرا چالش های ایالات متحده در سطح نظام بین الملل تغییر کرده است (Wintour, 2024: 3). از این رو، دونالد ترامپ که در دوره اول ریاست جمهوری خود، افرادی باتجربه ی نظامی همچون هربرت مک ماستر^۱، مشاور امنیت ملی و ژنرال جیمز متیس^۲ را به عنوان وزیر دفاع انتخاب کرده بود؛ به دلیل اختلافات بر سر سیاست ها آن ها را برکنار کرده بود و همین موضوع در نهایت باعث ایجاد ابهاماتی در سیاست خارجی و امنیت ملی او شد. ترامپ که برای دوره دوم اعتماد به نفس بیشتری دارد؛ در حال پیشبرد سیاست خارجی خود در حوزه امنیت ملی و سیاست خارجی است و افرادی را منصوب کرده است که به دیدگاه های او درباره لزوم تقویت توانایی های دفاعی و اقتصادی آمریکا وفادار هستند. در انتصابات که مطابق الگوی رفتاری ترامپ هستند، پیت هگست^۳، مجری شبکه فاکس نیوز و کهنه سرباز جنگ های عراق و افغانستان، به عنوان وزیر دفاع، مارکو رویو^۴، سناتور ایالت فلوریدا، به عنوان وزیر امور خارجه، مایک والتز^۵، نماینده کنگره از فلوریدا، مشاور امنیت ملی و جان رتکلیف^۶ به عنوان رئیس سازمان سیا انتخاب شده اند (Stokes, 2024: 1).

راهبردی که ترامپ برای پیشبرد سیاست خارجی و امنیت ملی خود اتخاذ کرده و در کمپین های انتخاباتی پیش و پس از پیروزی بر آن تأکید کرده، سیاست «صلح از طریق قدرت» است که بخشی از استراتژی گسترده تر نخست آمریکا او است که به تقویت و بازسازی ارتش آمریکا و نمایش قدرت آمریکایی در سطح جهانی تأکید دارد. این راهبرد، به صورت مفصل و برای نخستین بار، در مقاله ای از رابرت سی. اوبراین^۷، مشاور امنیت ملی سابق ترامپ که در نشریه فارن افرز با عنوان «بازگشت صلح از طریق قدرت»^۸ منتشر شده، شرح داده شده است. مقاله ی اوبراین با ستایش ترامپ به عنوان تجلی ایده ی صلح از طریق قدرت ریگان آغاز می شود. در این دیدگاه، ترامپ یک صلح طلب نادر آمریکایی است، نمادی از قدرت که دشمنان جرأت حمله به او را ندارند و درعین حال در استفاده از قدرت آمریکایی، محتاط

1. H.R. McMaster

2. James N. Mattis

3. Pete Hegseth

4. Marco Rubio

5. Mike Waltz

6. John Ratcliffe

7. Robert C. O'Brien

8. The Return of Peace Through Strength

و سنجیده عمل می‌کند. او بر این در این مقاله توضیح می‌دهد که «استراتژی نخست آمریکا، عبارتی است که مقامات سابق دولت ترامپ بارها تکرار کرده‌اند و دلیل خوبی هم برای این تکرار وجود دارد. ترامپ معتقد است که یک سیاست خارجی موفق نیازمند همکاری با دولت‌ها و مردم در دیگر نقاط جهان است. برخلاف ادعای منتقدانش، این که دونالد ترامپ دیدگاهی جدید نسبت به اینکه کدام کشورها و گروه‌ها اهمیت بیشتری دارند اتخاذ کرد، او را صرفاً معامله‌گر یا منزوی‌طلبی که با اتحادها دشمنی دارد، نمی‌سازد. در زمان ریاست‌جمهوری ترامپ در سال‌های ۲۰۲۰-۲۰۱۶، ناتو و همکاری ایالات متحده با ژاپن، اسرائیل و کشورهای عربی حوزه خلیج فارس از نظر نظامی تقویت شدند» (O'Brien, 2024: 25-26). از نظر او بر این «سیاست خارجی و تجاری ترامپ را می‌توان واکنشی به کاستی‌های بین‌الملل‌گرایی نئولیبرالی یا همان جهانی‌گرایی^۱ دانست که از اوایل دهه ۱۹۹۰ تا سال ۲۰۱۷ اجرا می‌شد. ترامپ، همچون بسیاری از رأی‌دهندگان آمریکایی، متوجه شد که تجارت آزاد در عمل چیزی جز این نبوده است که در بسیاری موارد، دولت‌های خارجی با استفاده از تعرفه‌های بالا، موانع تجاری و سرقت مالکیت فکری به منافع اقتصادی و امنیتی آمریکا آسیب زده‌اند» (O'Brien, 2024: 26).

او بر این در مقاله‌ی تفصیلی خود پیشنهادات مشخصی برای سازمان‌دهی مجدد منابع آمریکا و وادار کردن متحدان و دشمنان به تبعیت ارائه می‌کند. فهرست پیشنهاداتی که او بر این در این مقاله مطرح می‌کند، گسترده، جامع و شامل هفت اصل کلیدی می‌شود که از نظر او دولت جدید ترامپ را هدایت می‌کند. ایده اصلی او این است که «منابع نظامی آمریکا باید بازآرایی شوند تا تمرکز بیشتری بر منطقه ایندو-پاسیفیک (اقیانوس هند و اقیانوس آرام)^۲ داشته باشند، جنگ اقتصادی (تعرفه‌ها) علیه دشمنانی مانند چین و جمهوری اسلامی ایران تشدید شود و واشنگتن باید تهدید کند که حمایت نظامی از متحدانی مانند تایوان و کشورهای ناتو را قطع خواهد کرد مگر اینکه هزینه‌های نظامی خود را افزایش دهند» (O'Brien, 2024: 36-38). او بر این همچنین یک برنامه برای تقویت دارایی‌های نظامی از جمله ناوهای هوایمابر، زیردریایی‌ها، بمب‌افکن‌ها و موشک‌ها پیشنهاد می‌کند که به گفته او مستلزم سرمایه‌گذاری‌های عظیم در فناوری‌های حیاتی و بازنگری در فرآیند تأمین تجهیزات است.

در مجموع، برخلاف دوره‌ی ریگان که راهبرد «صلح از طریق قدرت»، در قالب اهرم نظامی و افزایش قدرت تسلیحاتی برای وادار کردن اتحاد شوروی به مذاکره اعمال شد، ترامپ احتمالاً از قدرت اقتصادی

۱. Neoliberal internationalism, or globalism

۲. Indo-Pacific region

آمریکا برای فشار به منظور گرفتن امتیازات بهره می برد و این راهبرد را در قالب استفاده از «تعرفه‌ها»^۱ اعمال خواهد کرد. علاوه بر این، هدف کلی ترامپ این است که تعرفه‌ها به همان اندازه که تحریم‌ها نقش مرکزی در زرادخانه سیاست خارجی آمریکا^۲ دارند، مورد استفاده قرار گیرند و در مقابل دشمنان آمریکا اعمال شوند. ترامپ بر این باور است که «تعرفه‌ها عالی‌ترین چیزی هستند که تا به حال اختراع شده است»^۳ (Johnson and Chakkol, 2024). از این رو، وعده داده است تعرفه‌های ۶۰ درصدی بر واردات از چین اعمال کند تا شرکت‌ها را به جداسازی^۴ ترغیب کند و تعرفه‌های ۲۰ درصدی بر واردات از سایر کشورها وضع کند تا شرکت‌ها به آمریکا منتقل شوند. او بر این باور است که این تعرفه‌ها می‌توانند مشاغل تولیدی را در آمریکا حفظ کنند، کسری بودجه فدرال را کاهش دهند، به پایین آوردن قیمت مواد غذایی کمک کنند و به دولت اجازه می‌دهد تا هزینه‌های مراقبت از کودکان را با پرداخت یارانه ارائه دهد. حتی او بر این باور است که تعرفه‌ها می‌توانند صلح جهانی را ارتقاء دهند (Wiseman, 2024: 1-2). همچنین ترامپ تلاش دارد فراتر از بعد اقتصادی، تعرفه‌ها را به عنوان بخش مرکزی از برنامه امنیت ملی خود در دولت آینده مطرح کند (Pitas, 2024).

اگرچه به نظر می‌رسد سیاست خارجی ایالات متحده در دوره دوم ترامپ، اتخاذ راهبرد صلح از طریق قدرت خواهد بود، اما این سیاست به معنای یکدستی استفاده از آن در همه موضوعات و چالش‌های بین‌المللی نیست، بلکه خط‌مشی سیاست خارجی ترامپ را می‌توان به‌طور کلی در چهار روند مشخص دسته‌بندی کرد که در برخی موارد به هم مرتبط و در مواردی دیگر متناقض هستند.

۱. نخست آمریکا؛ ترامپ گاهی اوقات از سطح بیشتری از انزواگرایی آمریکا حمایت کرده است. به عبارت دیگر، او خواستار سیاستی است که نیازهای داخلی آمریکا را در اولویت قرار دهد و هزینه‌ها و مسئولیت‌های سیاست مداخله‌گرایانه این کشور را که از زمان جنگ جهانی دوم غالب بوده است، کاهش دهد.

1. Tariffs

2. US foreign policy armoury

3. Tariffs are the greatest thing ever invented

4. Decoupling

5. America First Isolationism

۲. راهبرد مداخله‌گزینی^۱؛ در مقابل روند نخست آمریکا، ترامپ به‌طور گزینی از سیاست خارجی تهاجمی‌تر (سیاستی که بیشتر نظامی‌محور و مداخله‌گر است) در مواجهه با چالش‌های خاص بین‌المللی، به‌ویژه منطقه غرب آسیا و پرونده هسته‌ای جمهوری اسلامی ایران، دفاع کرده است.

۳. دیپلماسی معامله‌ای^۲؛ با توجه به نقش بسیار مهم ایالات متحده به‌عنوان قدرت برتر در نظم بین‌المللی، ترامپ پیش‌تر تلاش کرده است تا از وابستگی بیش‌ازحد کشورها به تضمین‌های امنیتی و قدرت ارائه‌شده توسط واشنگتن بهره‌برداری کند تا منافع معامله‌ای کسب کرده و آن‌ها را به تبعیت وادار کند.

۴. غیرقابل پیش‌بینی بودن^۳؛ سیاست خارجی ترامپ با ویژگی غیرقابل پیش‌بینی بودن آن تعریف شده است. ترامپ تیمی متنوع از مشاوران و مقامات با دیدگاه‌های متناقض در زمینه سیاست خارجی منصوب کرده است. از یک‌سو، این امر می‌تواند عنصر بازدارندگی را تقویت کند، زیرا کشورهای دشمن و بازیگران خصمانه کمتر قادر خواهند بود پیش‌بینی کنند که دولت ترامپ چگونه واکنش نشان خواهد داد و ممکن است به همین دلیل احتیاط بیشتری کنند. از سوی دیگر، این غیرقابل پیش‌بینی بودن می‌تواند موجب نگرانی شدید در میان متحدان شود و همچنین دشمنان و بازیگران خصمانه را به اتخاذ تصمیمات جسورانه‌تر و تشدیدکننده‌تر ترغیب کند (Solace Global, 2024: 1).

۴. مهم‌ترین چالش‌های سیاست خارجی دونالد ترامپ

برخی تحلیلگران حوزه‌ی سیاست خارجی بر این باورند که دوره‌ی دوم ترامپ، بیشتر از آنکه بر درک کلی ایالات متحده به‌عنوان یک بازیگر تأکید شود، بر محوریت شخص او استوار خواهد بود. از این‌رو، ترامپ در دور دوم ریاست‌جمهوری‌اش، از تأیید خروج آمریکا از جنگ در اوکراین گرفته تا رقابت با چین، تقریباً همان برنامه‌ها را پیشنهاد می‌دهد که تلاش دارد در قالب استراتژی نخست آمریکا و با برداشت‌های شخصی خود پیش ببرد. با این حال، آنچه اکنون نسبت به دوره اول ریاست جمهوری ترامپ متفاوت است، مقیاس، دامنه و ماهیت وجودی تهدیداتی است که امروز آمریکا با آن مواجه است.

۴-۱. بحران اوکراین

اولین آزمون سیاست خارجی دولت دوم ترامپ، چگونگی حل و فصل بحران اوکراین خواهد بود. پیش‌بینی نوع واکنش و سیاست ترامپ در خصوص بحران اوکراین دشوار است، زیرا تیم امنیتی او شامل

1. Selective Hawkishness

2. Transactional Diplomacy

3. Unpredictability

افرادی با دیدگاه‌های متفاوت در مورد این موضوع است. یک گروه از تیم امنیتی و سیاست خارجی او، خواهان کاهش کمک به اوکراین هستند؛ دیدگاهی که برخی تحلیلگران آن را به شخص ترامپ نسبت می‌دهند. گروه دیگر تهدید علیه منافع آمریکا در اروپا و سایر نقاط جهان را در صورت رها کردن اوکراین از سوی واشنگتن به عنوان یک تهدید درک می‌کنند. این گروه راهبرد صلح از طریق قدرت را در بحران اوکراین دنبال می‌کنند.

رویکرد نخست که پیش‌تر توسط جی‌دی ونس^۱ معاون رئیس‌جمهور مطرح شده است؛ طرح آینده دولت ترامپ برای حل و فصل جنگ در اوکراین را تشریح کرده است که شامل ایجاد یک «منطقه غیرنظامی»^۲ در خاک اوکراین و انکار عضویت اوکراین در ناتو است. ونس بر این باور است که «ترامپ با روس‌ها، اوکراینی‌ها و اروپایی‌ها مذاکره خواهد کرد و به آن‌ها گوشزد می‌کند که شما باید مشخص کنید که یک توافق صلح‌آمیز چه شکلی خواهد داشت» (Barnes, 2024). از نظر او، حضور اروپایی‌ها در مذاکرات تقریباً بی‌فایده خواهد بود؛ چراکه «روسیه سرزمین‌هایی را که تصرف کرده حفظ خواهد کرد و یک منطقه غیرنظامی در امتداد خطوط نبرد کنونی ایجاد خواهد شد، به گونه‌ای که طرف اوکراینی به شدت تقویت شود تا از تهاجم دوباره روسیه جلوگیری شود و باقی‌مانده اوکراین همچنان یک کشور دارای حاکمیت مستقل خواهد بود، اما روسیه یک «تضمین بی‌طرفی»^۳ از اوکراین دریافت خواهد کرد تا اوکراین به ناتو یا دیگر نهادهای مشابه نپیوندد» (Barnes, 2024). از نظر ونس، در نهایت این توافق چنین شکلی خواهد داشت. از منظر مسکو و شخص پوتین نیز، شروط کرم‌لین برای پایان دادن به جنگ بر همین مبنا متمرکز شده است که روسیه سرزمینی را که تصرف کرده است حفظ کند و اوکراین را مجبور به بی‌طرف شدن کند، به این معنی که به سازمان پیمان آتلانتیک شمالی نپیوندد.

در مقابل، اُبراین بر این باور است که ترامپ از اوکراین حمایت می‌کند، اما به شرطی که اتحادیه اروپا سهم بیشتری بپردازد؛ موضوعی که اروپا معتقد است همین حالا هم در حال انجام آن است. او در مقاله‌اش نوشته است «رویکرد ترامپ این خواهد بود که کمک‌های تسلیحاتی به اوکراین را ادامه دهد، اما این کمک‌ها باید توسط کشورهای اروپایی تأمین مالی شود، در حالی که در دیپلماسی با روسیه نیز باز بماند و مسکو با میزانی از غیرقابل پیش‌بینی بودن در وضعیت ناپایدار نگه‌داشته شود. ترامپ همچنین

1. James David Vance

2. Demilitarized zone

3. Guarantee of neutrality

ناتو را تحت فشار قرار می‌دهد تا نیروهای زمینی و هوایی خود را به لهستان منتقل کند تا توانایی‌های آن در نزدیکی مرز روسیه تقویت شود و به شکلی واضح نشان دهد که این ائتلاف تمام قلمرو خود را از هرگونه تجاوز خارجی دفاع خواهد کرد. اگر اروپا می‌خواهد نشان دهد که در دفاع از اوکراین جدی است، باید این کشور را فوراً به عضویت اتحادیه اروپا بپذیرد و از رویه‌های معمول بوروکراتیک برای الحاق صرف‌نظر کند» (O'Brien, 2024: 33). به‌طور آشکار، در هیچ‌کدام از این طرح‌ها جایی برای عضویت اوکراین در ناتو وجود نخواهد داشت که این یک خط قرمز برای مسکو است. با این حال، آنچه واضح است اینکه ترامپ تأکید کرده است که اولویت او پایان سریع جنگ اوکراین خواهد بود و ممکن است از کمک‌های نظامی گسترده آمریکا به اوکراین به‌عنوان اهرمی برای فشار بر این کشور جهت مصالحه استفاده کند. باید اشاره کرد که در دوران ریاست جمهوری جو بایدن، آمریکا بیش از ۶۰ میلیارد دلار کمک نظامی و اقتصادی به اوکراین ارائه کرده است (O'Brien, 2024: 33).

این سیاست به‌منظور حمایت مداوم از اوکراین برای مقابله با تجاوز روسیه دنبال شده است؛ اما رویکرد ترامپ و تیم او بر این ایده استوار است که نقش کلیدی آمریکا در حمایت از اوکراین می‌تواند برای مذاکره و پایان‌دادن به درگیری‌ها مورد استفاده قرار گیرد، حتی اگر این به معنای کاهش یا قطع کمک‌ها در صورت عدم دستیابی به توافق باشد. این دو رویکرد، تفسیرهای متفاوتی نسبت به راهبرد «صلح از طریق قدرت» نشان می‌دهند. رویکرد بایدن بر تقویت اوکراین برای دستیابی به نتیجه‌ای مطلوب تأکید دارد، درحالی‌که روش پیشنهادی ترامپ استفاده از قدرت به‌عنوان ابزاری برای مذاکره و اعمال فشار است. استدلال ترامپ و تیم امنیتی او این است که این منابع مالی می‌توانند در پروژه‌هایی سرمایه‌گذاری شوند که به مردم آمریکا خدمت کنند، مانند ساخت دیوار بزرگ که جلوی مهاجرت غیرقانونی به ایالات متحده را خواهد گرفت؛ مهاجرتی که در دوران دولت بایدن در حال وقوع بود.

نکته مهم این است که پذیرش راهبرد صلح از طریق قدرت از سوی اوکراین پس از پیروزی ترامپ، پیچیدگی تازه‌ای به آن می‌بخشد. برای اوکراین، این راهبرد احتمالاً بر نیاز آن‌ها به حمایت نظامی و اقتصادی غرب برای مقابله با تجاوز روسیه تأکید دارد و بیش از آنکه به توانایی‌های مستقل نظامی اشاره کند، به اهمیت اتحادهای قوی می‌پردازد. این موضوع نشان می‌دهد که چگونه یک مفهوم مشابه می‌تواند بسته به زمینه ژئوپلیتیک و فرهنگی که در آن استفاده می‌شود، معانی متفاوتی پیدا کند (Tandon, 2024: 2). در مجموع، آینده بحران اوکراین بخشی از بحثی گسترده‌تر خواهد بود که در آن سوی اقیانوس اطلس درباره ماهیت تهدید روسیه و موضوع همیشگی تقویت امنیت اروپا انجام می‌شود.

۲-۴. رقابت تجاری با چین

سیاست ترامپ در قبال چین احتمالاً مشابه رویکرد او در دوره اول خواهد بود و تجارت همچنان موضوع اصلی روابط آمریکا و چین است. در دوره اول ریاست جمهوری ترامپ، اعمال تعرفه بر کالاهای چینی باعث آغاز جنگ تجاری شد که در نهایت به افزایش کسری تجاری و بالا رفتن هزینه‌ها برای مصرف‌کنندگان آمریکایی انجامید. مواضع ترامپ، تغییرات قابل توجهی در سیاست خارجی آمریکا در قبال چین ایجاد کرد و آن را از رویکرد مشارکت همراه با احتیاط به یک استراتژی رقابتی‌تر تغییر داد. در دوره اول، سیاست ترامپ نسبت به روابط تجاری با چین، بر ملی‌گرایی اقتصادی استوار بوده که هدف آن کاهش وابستگی به زنجیره‌های تأمین خارجی و استفاده از ابعاد گسترده بازار آمریکا برای دستیابی به توافقات تجاری سودمند است. درواقع، سیاست‌های دوره اول ترامپ در رابطه با چین، بر هدف قرار دادن آنچه وی اقدامات ناعادلانه تجاری، سرقت مالکیت معنوی و تضعیف مشاغل تولیدی آمریکا است، متمرکز بود (Arežina, 2019: 303-306). باین‌حال، یکی از وعده‌های مهم ترامپ پس از پیروزی در انتخابات ۲۰۲۴، اعمال تعرفه ۶۰ درصدی بر تمامی واردات از چین به ایالات متحده است. این اقدام افزایش چشمگیری نسبت به دوره قبلی ریاست جمهوری او محسوب می‌شود، زمانی که تعرفه‌ها بر اکثر محصولات چینی به ۲۵ درصد افزایش یافته بود. برنامه‌های ترامپ برای لغو وضعیت «ملت مطلوب»^۱ چین و اعمال تعرفه‌های گسترده تا ۶۰ درصد بر کالاهای چینی می‌تواند روابط را بیش‌ازپیش تیره کند. طرح پیشنهادی دولت برای کاهش تدریجی واردات کالاهای حیاتی از چین طی چهار سال -شامل الکترونیک، فولاد و داروها- با هدف کاهش وابستگی ایالات متحده به تولیدات چین طراحی شده است (Kubersky, 2024:1).

این برداشت که چین تهدید راهبردی اصلی است در تفکر حلقه‌ی نزدیک ترامپ مشهود است. رابرت اوبراین در مقاله‌ی خود در فارن‌افرز نوشته است «حزب کمونیست چین تلاش می‌کند با جایگزین کردن ایالات متحده به عنوان رهبر جهانی در توسعه فناوری و نوآوری در حوزه‌های حیاتی مانند خودروهای برقی، انرژی خورشیدی، هوش مصنوعی و رایانش کوانتومی، قدرت و امنیت خود را گسترش دهد. برای دستیابی به این هدف، پکن به یارانه‌های عظیم، سرقت مالکیت فکری و شیوه‌های ناعادلانه تجاری متکی است» (O'Brien, 2024: 28). او برای مهار چین، خواستار تقویت سریع نظامی از جمله استقرار

۱. در سیاست بین‌الملل، «ملت کامله‌الوداد» به وضعیتی یا سطحی از رفتار گفته می‌شود که یک دولت در تجارت بین‌المللی به دولت دیگر اعطا می‌کند.

کامل تفنگداران دریایی ایالات متحده در اقیانوس آرام و در سراسر آسیا شده است. پیترو هگست، وزیر دفاع پیشنهادی ترامپ نیز هشدار داده است که چین در حال ساخت ارتشی است که به طور خاص برای شکست ایالات متحده طراحی شده است. او بر این باور است که «چین می‌خواهد بازار فناوری آینده را به طور کامل در دست بگیرد. هگست همچنین، به جاه طلبی‌های بلندمدت پکن اشاره کرده است و نوشته است که هدف چین تنها تسلط منطقه‌ای نیست، بلکه به دنبال هژمونی جهانی است» (Stokes, 2024: 2). مایکل والتز، مشاور امنیت ملی پیشنهادی ترامپ نیز بر این باور است که ایالات متحده باید منابع نظامی بیشتری را به مقابله با چین اختصاص دهد. او بر این باور است که «ما باید از اوکراین درس بگیریم و با رسیدگی به تهدید حزب کمونیست چین و مسلح کردن تایوان همین حالا اقدام کنیم، پیش از آنکه خیلی دیر شود» (Stokes, 2024: 2). همچنین، والتز به طور پیوسته بر اهمیت تقویت دفاع از تایوان تأکید دارد، جزیره‌ای که به عنوان یکی از تولیدکنندگان اصلی نیمه‌هادی‌ها در جهان شناخته می‌شود و از اهمیت راهبردی بالایی برای ایالات متحده برخوردار است. از نظر والتز، «تایوان نه تنها در زنجیره تأمین فناوری جهانی نقشی کلیدی دارد، بلکه به نمادی از دموکراسی در برابر ادعای حاکمیت چین تبدیل شده است» (Wintour, 2024: 4).

آنچه از اظهارنظرهای تیم امنیتی و سیاست خارجی ترامپ برمی‌آید این است که میان آن‌ها این وحدت وجود دارد که چین به عنوان رقیب اصلی ایالات متحده باید مهار شود و حتی بسیاری از اعضای این حلقه خواهان جداسازی کامل اقتصاد دو کشور از یکدیگر هستند. برخی تحلیلگران سیاست خارجی آمریکا بر این باورند که دولت جدید ترامپ موضع سازگارتری در قبال روسیه و بحران اوکراین خواهد داشت تا واشنگتن بتواند بر رقیب راهبردی اصلی خود یعنی چین تمرکز کند. به نظر می‌رسد که در دوره دوم ترامپ، عدم قطعیت و تنش‌های بیشتری در روابط ایالات متحده و چین ایجاد خواهد شد و رویکرد ترامپ نسبت به چین حتی تهاجمی‌تر و غیرقابل پیش‌بینی‌تر باشد. نقش دیوید پردو^۱ به عنوان فرستاده ویژه به چین در مدیریت این پیچیدگی‌ها حیاتی خواهد بود، اما موضع تندروانه او نشان‌دهنده رویکردی تقابلی است. پردو که به خاطر اظهارات «ضد چین»^۲ خود در دوران سناتوری‌اش شناخته می‌شود، همواره از تقویت توانایی‌های نیروی دریایی ایالات متحده برای مقابله با تهدیدات چین حمایت کرده است. نقش پردو فراتر از مذاکرات تجاری خواهد بود و مسائل پیچیده‌ای مانند نقض حقوق بشر، استقلال تایوان،

1. David Perdue's

2. Anti-China

جنگ فناوری و حمایت چین از روسیه در جنگ اوکراین را نیز در بر خواهد گرفت (Red Lantern Analytica, 2024: 3). باید اشاره کرد که یک اجماع کلی درباره چین در میان سیاست‌گذاران آمریکایی و حزب جمهوری خواه شکل گرفته است و هر سه گروه حزب، چین را بزرگ‌ترین تهدید برای امنیت ملی آمریکا می‌دانند و بر لزوم پیشی گرفتن در رقابت فناوری با چین تأکید دارند. گروه بازدارنده‌ها که ترامپ نیز برای مهار چین به آن‌ها نزدیک‌تر است، بیشتر بر چالش اقتصادی چین، به‌ویژه کسری تجاری آمریکا با این کشور، تمرکز دارند. با این حال، فشارهای داخلی حزب جمهوری خواه و کنگره، به همراه نیروی انسانی در دسترس، نشان می‌دهد که سیاست چین در دولت جدید ترامپ احتمالاً توسط گروه اولویت‌دهنده‌ها تعیین خواهد شد. این گروه بر ضرورت فوری انتقال منابع نظامی از اروپا به منطقه ایندو-پاسیفیک تأکید دارد. در صورت وقوع بحران در تایوان یا دریای چین جنوبی، ترامپ و اولویت-دهنده‌ها احتمالاً این انتقال منابع را سرعت خواهند بخشید و هم‌زمان تنش‌ها در زمینه تجارت با چین را نیز افزایش خواهند داد (Belin et al., 2024: 8).

در مجموع، بازگشت دونالد ترامپ به کاخ سفید، عصری جدیدی در تعاملات ایالات متحده با منطقه ایندو-پاسیفیک (اقیانوس هند و اقیانوس آرام) را رقم می‌زند؛ سیاست‌هایی که احتمالاً پویایی‌های منطقه‌ای را تغییر داده و اولویت‌های راهبردی آمریکا را بازتعریف می‌کنند (Beckley, 2025: 1). به نظر می‌رسد که رویکرد دولت جدید ترامپ بر مقابله با نفوذ فزاینده چین در سطح منطقه‌ای و فرامنطقه‌ای، تقویت توانمندی‌های نظامی و فشار بر متحدان برای پذیرش مسئولیت‌های بیشتر متمرکز خواهد بود. این تغییرات پیامدهای گسترده‌ای، نه تنها برای توازن قدرت در آسیا، بلکه برای آینده اتحادها و شراکت‌های ایالات متحده در شرق آسیا خواهد داشت (Fontaine, 2025: 2-3).

۳-۴. آینده پیمان آتلانتیک شمالی (ناتو)

با بازگشت ترامپ به کاخ سفید، دولت‌های جهان به‌ویژه اعضای سازمان پیمان آتلانتیک شمالی^۱ (ناتو) ناگزیرند جهت‌گیری‌های خود را از رویکرد سنتی جهانی‌گرایانه^۲ ایالات متحده به سمت پیامدهای سیاست خارجی «نخست آمریکا» متمایل کنند. این رویکرد که اغلب به عنوان «دیپلماسی تعاملی» توصیف می‌شود، منافع ایالات متحده را در اولویت قرار داده و رهبران جهان را به جای تکیه بر پیش‌بینی‌پذیری و ثبات، وادار به آماده‌سازی برای شرایط غیرقابل پیش‌بینی می‌کند. با این حال، برخورد ترامپ با متحدان و

۱. North Atlantic Treaty

۲. Traditional globalist

شرکا در ناتو بیش از آنچه تصور می‌شود، قابل پیش‌بینی است؛ چراکه ترامپ همواره بر ضرورت ایفای نقش فعال‌تر توسط هم‌پیمانان و پرداخت سهم منصفانه آنان تأکید داشته است (Cha, 2024: 1-2). درواقع، ترامپ با ماهیت اتحادهای ایالات متحده مخالف نیست، بلکه آن‌ها را کمتر مبتنی بر ارزش‌ها و بیشتر شبیه یک مشارکت تجاری خصوصی شبیه می‌داند که در آن هر دو طرف به دنبال تأمین منافع تجاری خود هستند. اگر این مشارکت‌ها ناعادلانه شوند یا آمریکا احساس کند که در حال فریب‌خوردن است، آنگاه می‌توان آن‌ها را لغو کرد (Wintour, 2024: 2-3).

اوبرایان در مقاله خود در فارن‌افرز به این نگرانی اعضای ناتو و انتخاب مجدد ترامپ اشاره کرده و بر این باور است که «اگرچه منتقدان اغلب ترامپ را به دشمنی با اتحادهای سستی متهم می‌کردند، اما درواقع او بیشتر این اتحادها را تقویت کرد. فشار او بر دولت‌های عضو ناتو برای افزایش هزینه‌های دفاعی باعث شد این اتحاد قوی‌تر شود» (O'Brien, 2024: 37-38).

از این‌رو، ترامپ اعلام کرده است که نقش ایالات متحده در ناتو را «بازبینی»^۱ خواهد کرد. او در سال ۲۰۲۰ اظهار داشته بود که «ناتو مرده است»^۲ و به‌طور مداوم تهدید به ترک ناتو کرد. نقطه‌ی اصلی اختلاف ترامپ در دوره‌ی اول، ناکامی بسیاری از اعضای ناتو در دستیابی به تعهد تعیین‌شده‌ی ۲ درصد تولید ناخالص داخلی برای هزینه‌های دفاعی بود. با این حال، از زمان تهاجم تمام‌عیار روسیه به اوکراین در سال ۲۰۲۲، بسیاری از اعضای ناتو (و اعضای جدیدی مانند سوئد و فنلاند) به‌طور چشمگیری هزینه‌های دفاعی خود را افزایش داده‌اند (Solace Global, 2024: 1-2).

در دور جدید ریاست‌جمهوری ترامپ، وقتی خبرنگاران از او درباره تعهد آمریکا به متحدان ناتو سؤال کردند، او پاسخ داد که «ناتو باید قدرت‌بان بازگشت من باشد. وقتی دفعه اول رئیس‌جمهور بودم، روسیه هیچ کشوری را اشغال نکرد. چون من کشورهای ناتو را مجبور کردم سالانه ۴۲۰ میلیارد دلار اضافی خرج کنند. این مبلغ برای محافظت در برابر روسیه است» (Belin et al., 2024: 16). ترامپ مدعی بود که با وادار کردن اروپایی‌ها به پرداخت سهم خود، بازدارندگی اتحاد ناتو را تقویت کرده است. با این حال باید اشاره کرد که منطق پشت تصمیم ترامپ و تیم امنیتی و سیاست خارجی او این است که مالیات-دهندگان آمریکایی نمی‌توانند برای همیشه به شیوه زندگی مرفه اروپایی کمک مالی کنند. از این‌رو، این احتمال واقع‌بینانه وجود دارد که ترامپ، در چارچوب محوریت نخست آمریکا، کاهش استقرار نیروهای

1. Reassess

2. NATO is dead

آمریکایی در خارج از کشور را دنبال کند؛ به‌ویژه که او پیش‌تر توافق خروج نیروهای آمریکایی از افغانستان را عملی کرده بود. پنتاگون هر چهار سال یک بررسی جامع از وضعیت نیروهای ایالات‌متحده و جایگاه نظامی آن در سراسر جهان انجام می‌دهد تا وضعیت فعلی آن‌ها را در ارتباط با استراتژی امنیت ملی پیش‌رو ارزیابی کند. این بررسی به‌منظور اطمینان از اینکه حضور نظامی این کشور به‌درستی با اولویت‌های سیاست خارجی و امنیت ملی آن هماهنگ است انجام می‌شود. بررسی وضعیت جهانی دفاعی آمریکا شامل اندازه، موقعیت، نوع و قابلیت‌های نیروهای نظامی مستقر در خارج از کشور است. درواقع، همراه با ساختار نیروها، وضعیت جهانی دفاعی این کشور یکی از عناصر اساسی استراتژی دفاعی و برنامه‌ریزی نظامی آمریکا محسوب می‌شود (Barndollar, 2021: 1-2). پس از آخرین بررسی جامع، چند توصیه اصلی ارائه شده است. برخی از این توصیه‌ها به‌طور خاص برای متحدان ناتو نگرانی‌هایی ایجاد کرده است.

اول؛ به‌دلیل تصمیمات «بی‌ملاحظه»^۱ دولت بایدن، ذخایر مهمات به‌شدت کاهش یافته است و مقادیر باقی‌مانده نیز برای دفاع از مرزهای جنوبی ایالات‌متحده و تضمین آمادگی نیروها در صورت بروز یک رویارویی بزرگ با چین موردنیاز خواهد بود. در این راستا، علاوه بر اعلام طرح‌هایی برای ارائه مشوق‌های اقتصادی به‌منظور دو برابر کردن تولید ماهانه توپخانه، وزارت دفاع ایالات‌متحده تصمیم گرفته است که ۸۰ درصد از این تولیدات را برای اهداف دفاع ملی ذخیره کند. درنتیجه، مشارکت آمریکا در طرح ناتو با عنوان «مأموریت برای اوکراین»^۲ که شامل تأسیس یک صندوق نظامی مشترک به ارزش ۱۰۰ میلیارد یورو برای اوکراین طی یک دوره پنج‌ساله بود، به حالت تعلیق درخواهد آمد.

ثانیاً، افزایش نیروهای چرخشی ایالات‌متحده در اروپا -بسیاری از آن‌ها پس از عقب‌نشینی از افغانستان و تهاجم روسیه به اوکراین مدت حضور خود را تمدید کرده بودند- اکنون معکوس خواهد شد. این اقدام تعداد نیروها را از ۱۰۰,۰۰۰ به سطح سال ۲۰۲۰ یعنی حدود ۶۵,۰۰۰ کاهش خواهد داد. وزارت دفاع همچنین سقفی برای تعداد نیروهای فعال در آلمان تعیین خواهد کرد که به ۱۰,۰۰۰ نفر محدود می‌شود؛ باقی نیروها به کشورهای که سهم بیشتری در این ائتلاف دارند اعزام خواهند شد.

سوم اینکه، ایالات‌متحده منابع خود را برای پاسخ به چالش چین در منطقه ایندو-پاسفیک اولویت‌بندی خواهد کرد. این منابع شامل تسلیحات تهاجمی مانند سامانه‌های راکتی HIMARS و ATACMS و

1. Reckless

2. Reckless

پهپادهای تاکتیکی و همچنین سامانه‌های دفاعی مانند موشک‌های پاتریوت، استینگر و جاولین است که می‌توانند در برابر یک نیروی مهاجم به‌عنوان مثال در تایوان مقاومت کنند. این سامانه‌های تسلیحاتی اکنون برای منطقه آسیایی نسبت به اروپا در اولویت قرار خواهند گرفت (Belin et al., 2024: 16-17).

با این تفاسیر و سیاست دوگانه، به نظر می‌رسد دولت جدید ترامپ سیاستی را دنبال خواهد کرد که هم پوتین را مهار کند و هم ناتو را تقویت نماید. از این رو، در تیم امنیتی و سیاست خارجی ترامپ، گروهی از اولویت‌دهنده‌ها همانند جی‌دی‌ونس بر این باورند که ایالات متحده باید به شکلی بنیادین، نیروهای خود را به سمت منطقه اقیانوس هند-اقیانوس آرام (ایندو-پاسیفیک) بازآرایی کند و خواستار طرح‌هایی مشابه مدل «ناتوی غیرفعال»^۱ هستند؛ مدلی که در آن ایالات متحده بیشتر نیروها و توانمندی‌های نظامی خود را از صحنه اروپا خارج کرده و اروپایی‌ها به تأمین‌کننده اصلی نیروی انسانی و قابلیت‌های دفاع سرزمینی اروپا تبدیل شوند، درحالی‌که آمریکا نقش یک موازنه‌دهنده از راه دور^۲ را در مواقع اضطراری ایفا کند. همچنین، برای گروه بازدارنده‌ها نیز تضعیف تعهد به ناتو اولین گام منطقی و ضروری برای بازتعریف موقعیت آمریکا در جهان است. با این حال، نگرانی در میان طرفداران هژمونی در داخل آمریکا نسبت به تعهد ترامپ به ناتو به حدی بوده است که کنگره در سال ۲۰۲۳ قانونی دوحزبی تصویب کرد تا از خروج رئیس‌جمهور از این اتحاد جلوگیری کند.

۴-۴. پیمان ابراهیم (عادی‌سازی روابط اسرائیل و عربستان سعودی)

پیمان ابراهیم^۳ که در سال ۲۰۲۰ با میانجیگری ایالات متحده و با هدف عادی‌سازی روابط میان اسرائیل و دولت‌های عربی بحرین، امارات متحده عربی، سودان و مراکش ایجاد شد، برجسته‌ترین دستاورد و میراث سیاست خارجی دولت اول ترامپ در منطقه غرب آسیا بوده است. ترامپ با توافق ابراهیم درصدد بود که خلأ امنیتی حضور در منطقه را از طریق ائتلافی از متحدین آمریکا پوشش دهد تا بتواند علاوه بر حفظ نفوذ خود، حساسیت‌های امنیتی کشورهای عربی را مرتفع سازد. از منظر سیاست‌گذاران امنیتی آمریکا، اگرچه توافق ابراهیم باعث عادی‌سازی و دگرگونی در روابط بین برخی دولت‌های عربی مانند امارات متحده عربی و اسرائیل شده بود، با این حال پتانسیل بالقوه این سیاست جزء با عادی‌سازی روابط میان عربستان سعودی به‌عنوان تأثیرگذارترین کشور عربی و اسرائیل حاصل نخواهد شد (Guzansky,

1. Dormant NATO

2. Offshore balancer

3. Abraham Accords

2-3: 2022). تیم امنیتی ترامپ بر این باورند که توافق میان ریاض و تل‌آویو، روابط اعراب و اسرائیل را متحول خواهد کرد و موقعیت راهبردی آمریکا را در منطقه بدون تعهدات نظامی بیشتر تقویت می‌کند. از این رو، پیمان ابراهیم احتمالاً به عنوان یکی از ارکان اصلی سیاست ایالات متحده در غرب آسیا برای دولت دوم ترامپ باقی خواهد ماند. ترامپ در دوره‌ی اول ریاست‌جمهوری‌اش، اهداف دوگانه‌ی؛ نخست، دستیابی به یک راه‌حل پایدار برای مسئله فلسطین؛ و دوم، استمرار روند عادی‌سازی روابط دولت‌های عربی و اسرائیل بر اساس توافق ابراهیم و تسری آن به عربستان سعودی را دنبال می‌کرد. برای دستیابی به هدف اول، در راستای چشم‌انداز «صلح برای رفاه»^۱ یا طرح صلح ترامپ در سال ۲۰۲۰، کاخ سفید خواستار ایجاد یک دولت فلسطینی غیرنظامی با اختیارات محدود حاکمیتی شد که اسرائیل به عنوان تنها تأمین‌کننده امنیت برای هر دو عمل می‌کرد. او خواستار الحاق شهرک‌های کرانه باختری و دره اردن به خاک سرزمین‌های اشغالی اسرائیل و سرمایه‌گذاری‌های اقتصادی عظیم تا سقف ۵۰ میلیارد دلار در اقتصاد فلسطین شد. همچنین هدف دوم این بود که درازای سرمایه‌گذاری‌های اقتصادی عربستان سعودی در اقتصاد فلسطین و عادی‌سازی روابط با اسرائیل، ترامپ چراغ سبزی برای انرژی هسته‌ای غیرنظامی، همکاری‌های امنیتی پیشرفته (از جمله قراردادهای جدید تسلیحاتی و تضمین‌های امنیتی)، امتیازات تجاری ویژه و سرمایه‌گذاری‌های آمریکا در حوزه انرژی و گردشگری ارائه دهد (The White House, 2020).

با این حال، موانع قابل توجهی در دوره دوم ترامپ برای عادی‌سازی چنین توافقی وجود دارد. نخست اینکه، عملیات نظامی و جنایات مداوم اسرائیل و عدم تمایل آن به پذیرش یک فرمول دو دولتی جدید برای مناطق فلسطینی در غزه یا تشکیل یک کشور فلسطینی، می‌تواند مانع از توافق ریاض-تل‌آویو شود. در واقع، بدون شناسایی واقعی حقوق فلسطینی‌ها و بدون نقش‌آفرینی کشورهای حوزه خلیج فارس و مصر در حمایت از آینده غزه و سایر مناطق فلسطینی همانند کرانه‌ی باختری، چشم‌انداز گسترش پیمان ابراهیم یا امکان عادی‌سازی روابط اسرائیل-سعودی همچنان با چالش‌های قابل توجهی روبه‌رو خواهد شد. پادشاهی عربستان سعودی نیاز به یک دولت فلسطینی شناخته‌شده را به عنوان پیش‌شرط هر توافقی با اسرائیل تأکید کرده است. دوم، درحالی‌که دولت ترامپ به دنبال فرصت‌هایی برای تعامل با رهبری فلسطین و پایان دادن به جنگ اسرائیل و حماس (جنگ غزه) خواهد بود، دستیابی به توافق صلح را

¹ . Peace to Prosperity vision

پیش‌شرطی ضروری برای گسترش این پیمان‌ها نمی‌بیند؛ بلکه ترامپ تمرکز خود را بر ایجاد ائتلاف منطقه‌ای علیه نفوذ جمهوری اسلامی ایران قرار خواهد داد. ترامپ در مصاحبه جدید خود با مجله تایم از حمایت صریح از راه‌حل دو کشوری برای مناقشه اسرائیل و فلسطین خودداری و تأکید کرده است که صرفاً از هر چارچوبی که به صلح منجر شود حمایت می‌کند. او در مصاحبه با مجله تایم گفته است «من از یک برنامه برای صلح حمایت می‌کنم و این برنامه می‌تواند اشکال مختلفی داشته باشد. هدف اصلی باید صلحی پایدار باشد، نه وضعیتی که هر پنج سال یک‌بار به تراژدی منجر شود» (TIME, 2024). آنچه واضح است این‌که ترامپ در طول یک دهه گذشته چندین بار دیدگاه خود درباره راه‌حل دو کشوری را تغییر داده است و در مصاحبه جدید خود با مجله تایم نیز از راه‌حل دو کشوری عبور کرده است. سوم اینکه، با توجه به نقش رهبری عربستان سعودی در دنیای عرب و سرپرستی دو مکان مقدس اسلامی، این کشور نمی‌تواند به نظر برسد که مسئله فلسطین را رها کرده است.

به‌طور کلی، روابط گرم‌تر و اعتماد بیشتر میان جمهوری خواهان و اسرائیل نشان می‌دهد که توافق تحت-نظر دولت ترامپ اگر به‌طور راهبردی دنبال شود، احتمالاً بیشتر است. سبک دیپلماسی شخصی ترامپ و ارتباطات قوی او با ولیعهد محمد بن سلمان^۱ ممکن است در این روند کمک کند. اگر توافق اسرائیل-عربستان به دلایل عمده‌ای از جمله انعطاف‌ناپذیری اسرائیل در مسئله فلسطین غیرممکن شود، توافق امنیتی دوجانبه سعودی-آمریکا ممکن است در دوران دولت آینده ترامپ معقول‌ترین گزینه جایگزین باشد.

به نظرمی رسد در دولت دوم ترامپ نسبت به مسئله فلسطین و پیمان ابراهیم، دوگانگی احتمالی در اولویت‌های سیاست خارجی آمریکا به وجود خواهد آمد. از یک‌سو، فشار برای حمایت از پروژه «اسرائیل بزرگ» وجود خواهد داشت که چشم‌اندازی توسعه‌طلبانه و مرتبط با برخی ایدئولوژی‌های ملی‌گرایانه صهیونیسم جهانی است و برخی از اعضای دولت جدید ترامپ از این پروژه حمایت خواهند کرد. از سوی دیگر، برخی از اعضای تیم امنیت ملی و سیاست خارجی او خواهان عادی‌سازی روابط عربستان با اسرائیل به‌عنوان گامی در جهت گسترش بیشتر توافق ابراهیم خواهند بود که دستاورد شاخص سیاست خارجی ترامپ در دوره اول ریاست‌جمهوری‌اش محسوب می‌شود (Salih, 2024: 3-4). این دوگانگی اساساً حول این پرسش خواهد بود که آیا دولت آمریکا اولویت خود را همسویی ایدئولوژیک

¹ . Mohammed bin Salman Al Saud

با جریان‌های تندرو صهیونیستی-اسرائیلی قرار می‌دهد یا به دنبال یک تغییر راهبردی گسترده‌تر در غرب آسیا از طریق عادی‌سازی روابط اسرائیل با کشورهای عربی خواهد بود. نتیجه نهایی به این بستگی دارد که کدام جناح نسبت به منطقه غرب آسیا در داخل دولت یعنی جناح‌های ایدئولوژیک یا دیپلمات‌های عمل‌گرا نفوذ بیشتری پیدا کند. برای طرفداران نخست‌گراها، رهبری آمریکا در موضوع اسرائیل و فلسطین یک سیاست خارجی سنتی جمهوری خواهان در غرب آسیا محسوب می‌شود؛ اما برای طرفداران بازدارنده‌ها و اولویت‌دهنده‌ها، کمک به ادغام اسرائیل با همسایگانش راهی است که ایالات متحده بتواند بدون نیاز به تأمین امنیت این منطقه، از آن فاصله گرفته و توجه خود را به مناطق دیگر همانند ایندو-پاسیفیک با تمرکز بر چین معطوف کند. گزینش‌های انجام‌شده برای نقش‌های کلیدی در سیاست خارجی و امنیت ملی تاکنون نشان‌دهنده تمایل به یک سیاست فعال ایالات متحده در منطقه غرب آسیا است. با این حال، نباید احتمال وجود عناصر قابل توجه انزواطلبی در سیاست آینده آمریکا را نادیده گرفت؛ عواملی که تا حدی ناشی از اکراه شخصی ترامپ نسبت به اعزام نیرو و مداخله‌های خارجی است. آنچه تاکنون مشخص شده است این است که دیدگاه او برای غرب آسیا بر دو هدف راهبردی اصلی توافق جامع با عربستان سعودی (بر اساس توافق‌نامه‌ی ابراهیم) و ایجاد یک مسیر گاز قطر از طریق سوریه به اروپا متمرکز است. توافق با عربستان شامل یک توافق عادی‌سازی روابط بین عربستان-اسرائیل و همچنین یک پیمان دفاعی میان ریاض و واشنگتن خواهد بود که می‌تواند سرمایه‌گذاری قابل توجهی را وارد اقتصاد آمریکا کند. عربستان سعودی پیش‌تر تعهد داده است که طی چهار سال، ۶۰۰ میلیارد دلار در آمریکا سرمایه‌گذاری کند و یکی از مشتریان مهم تسلیحات ساخت آمریکا نیز به شمار می‌رود. پروژه گاز قطر می‌تواند منبع انرژی جایگزینی برای اروپا فراهم کرده و فرصت‌های اقتصادی جدیدی ایجاد کند که به تقویت روابط کشورهای خلیج فارس و شامات کمک کند. هر دو هدف بیانگر دستاوردهای بزرگ اقتصادی هستند که ترامپ امیدوار است در دولت جدید خود به نمایش بگذارد (Svetlova, 2025: 2).

۴-۵. پرونده انرژی هسته‌ای جمهوری اسلامی ایران

دونالد ترامپ در دوره‌ی اول ریاست جمهوری‌اش، کمپین «فشار حداکثری» علیه جمهوری اسلامی ایران را پیاده کرد که شامل تحریم‌های اقتصادی شدید و خروج از برجام بود (Jinoor et al., 2021: 320-322). ترامپ ضمن خروج از برجام، دوازده شرط برای مذاکرات با تهران تعیین کرد که شامل توقف ابعاد برنامه‌ی هسته‌ای ایران، اجازه دادن به بازرسی‌های ناگهانی و دقیق توسط آژانس بین‌المللی انرژی اتمی،

توقف برنامه‌ی موشکی ایران، قطع حمایت از گروه‌های نیابتی (محور مقاومت) منطقه‌ای مانند حزب الله، حماس و حوثی‌ها و خلع سلاح نیروهای شبه‌نظامی عراق و ادغام آن‌ها در نیروهای امنیتی عراق بود (Salih, 2024: 2-3). در دولت دوم ترامپ، سیاست خارجی و امنیت ملی او نسبت به جمهوری اسلامی ایران و اسرائیل به شدت تحت تأثیر ترکیب تیم منصوب شده در نهادهایی مانند وزارت خارجه، وزارت دفاع و شورای امنیت ملی این کشور خواهد بود. انتصاب چهره‌هایی با رویکرد ضدایرانی و نزدیک به صهیونیسم جهانی، احتمالاً منجر به تقویت سیاست فشار حداکثری مضاعف علیه جمهوری اسلامی ایران خواهد شد. تیم جدید امنیت ملی و سیاست خارجی ترامپ، با تأکید بر منافع امنیتی اسرائیل و مقابله با نفوذ منطقه‌ای تهران، ممکن است به اعمال تحریم‌های گسترده‌تر، تشدید انزوای دیپلماتیک در منطقه دامن بزنند. اولویت اصلی این تیم احتمالاً مهار برنامه‌ی صلح‌آمیز هسته‌ای ایران و محدود کردن فعالیت‌های منطقه‌ای آن خواهد بود. در نتیجه، سیاست خارجی ترامپ در دوره دوم می‌تواند به تشدید تقابل میان جمهوری اسلامی ایران و آمریکا و تقویت روابط راهبردی با اسرائیل منجر شود. از این رو، درگیری و تنش‌های فزاینده میان جمهوری اسلامی ایران و اسرائیل در حال حاضر به عنوان مهم‌ترین چالش منطقه‌ای تیم امنیت ملی و سیاست خارجی دولت دوم ترامپ شناخته می‌شود و احتمال تبدیل شدن آن به یک درگیری گسترده، چندجانبه و چندجبهه‌ای در آینده وجود دارد. مسیر تحولات این رویارویی تحت تأثیر درک تهدید، ارزیابی ریسک و اهداف راهبردی هر یک از طرفین قرار دارد.

آنچه تاکنون مشخص شده، این است که تیم جدید امنیت ملی و سیاست خارجی ترامپ متشکل از تندروهای حامی رژیم صهیونیستی و طرفدار سیاست فشار حداکثری هستند و اصرار دارند که هرگونه توافق جدید مستلزم امتیازات گسترده‌تر از سوی تهران است و همگی از این گزاره حمایت کرده‌اند که هر توافق جدید نه تنها تمام غنی‌سازی اورانیوم ایران را باید ممنوع کند، بلکه محدودیت‌های الزام‌آوری برای حمایت تهران از محور مقاومت نیز ایجاد کند؛ بنابراین، تیم ترامپ معتقدند باید به طیف گسترده‌ای از مسائل مرتبط با ایران شامل هسته‌ای، موشکی و محور مقاومت پرداخت و با آن مقابله کرد. درحالی‌که دولت ترامپ احتمالاً از پیشبرد سیاست تغییر رژیم به طور مستقیم اجتناب خواهد کرد، احتمالاً کمپین «فشار حداکثری» را دنبال خواهد کرد. این کمپین شامل اعمال تحریم‌های جدید بر صنایع و مقامات کلیدی جمهوری اسلامی ایران و اجرای دقیق تحریم‌های موجود علیه فروش نفت ایران به کشورهای مانند چین و هند خواهد بود (Ward and Norman, 2024). به نظر می‌رسد این تحولات تنش‌های منطقه‌ای را افزایش خواهد داد و نقش کشورهای ثالث نظیر چین، روسیه، اتحادیه اروپا و عربستان سعودی

برای میانجی‌گری و کنترل بحران را پررنگ‌تر خواهد کرد. هرگونه تشدید تقابل می‌تواند به درگیری نظامی در منطقه منجر شود که پیامدهای اقتصادی و امنیتی گسترده‌ای به دنبال خواهد داشت.

نتیجه‌گیری

خطوط کلی سیاست خارجی دولت ترامپ در دوره دوم ریاست‌جمهوری‌اش، به‌تدریج در حال شکل‌گیری است. منظومه گسترده جمهوری‌خواهان که در حال شکل‌گیری راهبرد سیاست خارجی و امنیت ملی ترامپ هستند، روشن و سازمان‌یافته به نظر می‌رسد. این منظومه شامل سه جریان یا گروه اصلی است که تلاش دارند رویکرد امنیتی و سیاست خارجی دولت ترامپ را شکل دهند و هدایت کنند. بازدارنده‌ها؛ بر این باورند که سیاست خارجی آمریکا باید بر مسائل داخلی و منافع ملی این کشور متمرکز شود و از مداخله‌گرایی در عرصه جهانی بکاهد. اولویت‌دهنده‌ها؛ معتقدند ایالات متحده باید تمرکز راهبردی خود را به‌طور ویژه بر منطقه ایندو-پاسیفیک و قدرت‌یابی چین معطوف کند. نخست‌گرا؛ گروهی که می‌خواهند ایالات متحده به سیاست خارجی مداخله‌جویانه و حضور فعال خود در سراسر جهان ادامه دهد و نقش رهبری جهانی‌اش را حفظ کند. این سه رویکرد، علیرغم اختلاف‌نظرها، منظومه فکری و ساختار سیاست خارجی جمهوری‌خواهان در دوران ترامپ را شکل می‌دهند و به آن سمت‌وسویی مشخص می‌بخشند. با این حال، آنچه تاکنون به‌وضوح دیده می‌شود این است که رئیس‌جمهور منتخب، وفاداری به شخص خود را به تجربه و دانش در جنبه‌های حیاتی امنیت ملی، به‌ویژه اطلاعات و دفاع ملی، ترجیح می‌دهد. در مجموع، بازگشت ترامپ به قدرت می‌تواند نویدبخش یک دوره پرتنش و غیرقابل‌پیش‌بینی در سیاست خارجی آمریکا باشد؛ دوره‌ای که احتمالاً با خروج بیشتر از تعهدات بین‌المللی و تأکید بر منافع کوتاه‌مدت ملی از طریق اعمال تعرفه‌های یکجانبه همراه خواهد بود، اما این سیاست‌ها همچنان در برابر محدودیت‌های ساختاری و فشارهای نهادی قرار خواهند داشت. در غرب آسیا، انتظار می‌رود که دولت ترامپ سیاست تساهل‌آمیز نسبت به اسرائیل که توسط دولت‌های قبلی دنبال شده بود را عمیق‌تر کند، امری که ممکن است به منافع بلندمدت ملی ایالات متحده آسیب برساند. همچنین ترامپ می‌خواهد به جنگ‌های اوکراین و غرب آسیا پایان دهد تا بر چین تمرکز کند؛ اما اینکه چگونه به این هدف خواهد رسید، مشخص نیست. بنابراین، دوره دوم ریاست‌جمهوری ترامپ، احتمالاً دورانی پرابهام و پرتنش برای سیاست خارجی ایالات متحده خواهد بود. این رویکردها اگرچه ممکن است در کوتاه‌مدت برخی منافع ملی آمریکا را تأمین کنند، اما در بلندمدت خطر کاهش نقش

رهبری آمریکا در نظام بین‌المللی و تضعیف اعتبار این کشور در میان متحدان سستی را در پی خواهد داشت.

References

- Jinoor, N. , mirkooshesh, A. and razani, E. (2021). *Effects and consequences of Donald Trump's maximum pressure policy towards the Islamic Republic of Iran*. World Politics, 10(3), 315-350. doi: 10.22124/wp.2024.24714.3204. (In Persian)
- Arežina, S. (2019). US-China relations under the trump administration: changes and challenges. China Quarterly of International Strategic Studies, 5(03), 289-315.
- Barndollar, G. (2021). Global posture review 2021: an opportunity for realism and realignment. Defense Priorities. July 12. <https://www.defensepriorities.org/explainers/global-posture-review-2021-an-opportunity-for-realism-and-realignment>.
- Barnes, J E. (2024). Vance Describes Plan to End Ukraine War That Sounds a Lot Like Putin's. The New York Times. <https://www.nytimes.com/2024/09/13/us/politics/vance-trump-ukraine-russia-war.html>.
- Beckley, M.(2025). Trump's Second Term: Charting a New Path in Asia.<https://www.fpri.org/article/2025/01/trumps-second-term-charting-a-new-path-in-asia>.
- Belin, C., Ruge, M., & Shapiro, J. (2024). Imagining Trump 2.0: Six scary policy scenarios for a second term| ECFR. <https://ecfr.eu/wp-content/uploads/2024/06/Imagining-Trump-2.0-Six-scary-policy-scenarios-for-a-second-term.pdf>.
- Cha, V. (2024). How Trump Sees Allies and Partners. Center for Strategic & International Studies. <https://www.csis.org/analysis/how-trump-sees-allies-and-partners>.
- Ferguson, N. (2025). How to Win the New Cold War: To Compete With China, Trump Should Learn From Reagan. <https://www.foreignaffairs.com/united-states/win-new-cold-war-china-trump-niall-ferguson>.
- Fontaine, R. (2025). The Trump-Biden-Trump Foreign Policy: American Strategy's Strange Continuity. January 20. <https://www.foreignaffairs.com/trump-biden-trump-foreign-policy>.
- Gelb, L. H. (1982). Reagan's Military Budget Puts Emphasis on a Buildup of US Global Power. New York Times, 7.
- Guzansky, Y. (2022). Saudi Arabia and Israel: Normalization at a Snail's Pace. Institute for National Security Studies.
- House, W. (2020, May). Peace to Prosperity: A Vision to Improve the Lives of the Palestinian and Israeli People, January 2020. <https://trumpwhitehouse.archives.gov/peacetoprospersity>.
- Johnson, M. and Chakkol, M. (2024). Donald Trump is planning more trade barriers if he becomes president – but they didn't work last time. The Conversation Media Group Ltd. <https://theconversation.com/donald-trump-is-planning-more-trade-barriers-if-he-becomes-president-but-they-didnt-work-last-time-240964>.

- Kubersky, R. (2024). What Trump Has Promised on China in a Second Term. November 27. <https://www.pbs.org/wgbh/frontline/article/trump-china-second-term>.
- Kuok, L. (2016). "America first" cannot mean "America alone": Engaging Southeast Asia. Brookings Institution. <https://www.brookings.edu/articles/america-first-cannot-mean-america-alone-engaging-southeast-asia/>
- O'Brien, R. C. (2024). The Return of Peace through Strength: Making the Case for Trump's Foreign Policy. *Foreign Aff.*, 103, 24.
- Pitas, C. (2024). Trump vows new Canada, Mexico, China tariffs that threaten global trade. November 26, 2024:29 AM PST. <https://www.reuters.com/world/us/trump-promises-25-tariff-products-mexico-canada-2024-11-25/>.
- Political Dictionary, (2024). <https://politicaldictionary.com/words/peace-through-strength/>.
- Red Lantern Analytica. (2024). Trump's Second Term and US-China Relations: A Comprehensive Analysis. December 13. <https://redlanternanalytica.com/trumps-second-term-and-us-china-relations-a-comprehensive-analysis/>.
- Reveron, D. S., & Gvosdev, N. K. (2017). An Emerging Trump Doctrine?. *Horizons: Journal of International Relations and Sustainable Development*, (9), 42-61.
- Ruge, M and Shapiro, S. (2022). Polarised power: The three Republican 'tribes' that could define America's relationship with the world. 17 November. European Council on Foreign Relations. <https://ecfr.eu/article/polarised-power-the-three-republican-tribes-that-could-define-americas-relationship-with-the-world/>.
- Rynhold, J. (2024). The Second Trump Administration: Foreign Policy, the Middle East, and Israel. *Israel Journal of Foreign Affairs*, 1-15.
- Salih, M. A. (2024). Between Activism and Isolationism: What to Expect From Trump's Middle East Policy.
- Shapiro, J. (2024). Letter from Washington: The war for Trump's mind. 17 July 2024. <https://ecfr.eu/article/letter-from-washington-the-war-for-trumps-mind/>.
- Solace Global .(2024). What Trump's Foreign Policy Means for Global Stability in 2025. <https://www.solaceglobal.com/report/trump-2025-foreign-policy>.
- Stokes, J. (2024). Trump Pushes 'Peace Through Strength' Vision with Defense Picks, November 14, 2024, *Nikkei Asia*. <https://asia.nikkei.com/Politics/U.S.-elections-2024/Trump-pushes-peace-through-strength-vision-with-defense-picks>.
- Tandon, S. (2024). Trump Revives 'Peace Through Strength,' But Meaning Up To Debate. <https://www.barrons.com/articles/trump-revives-peace-through-strength-but-meaning-up-to-debate-9f3d6e92>.
- Tennant, F. (2024). Peace through strength: US boosts sanctions prowess. *Financier Worldwide Magazine*. <https://www.financierworldwide.com/peace-through-strength-us-boosts-sanctions-prowess>.
- The Republican Party Platform, 2024. <https://www.documentcloud.org/documents/24795758-read-the-2024-republican-party-platform/?mode=document&q=Peace+Through+Strength#document/p6>.
- TIME Staff, .(2024). December 12. Read the Full Transcript of Donald Trump's 2024 Person of the Year Interview With TIME. <https://time.com/7201565/person-of-the-year-2024-donald-trump-transcript>.

- Ward, A and Norman, L. (2024). Trump Team Weighs Options, Including Airstrikes, to Stop Iran's Nuclear Program. The Wall Street Journal. Updated Dec. 13, 2024 12:05 am ET. <https://www.wsj.com/world/middle-east/trump-iran-plan-nuclear-weapons-def26f1d>.
- Wintour, P. (2024). Trump's world order: election win brings fears of a combustible US foreign policy. <https://www.theguardian.com/us-news/2024/nov/09/trump-world-order-election-win-fears-combustible-us-foreign-policy>.
- Wiseman, P. (2024). Trump favors huge new tariffs. What are they, and how do they work?. Associated Press. September 27. <https://apnews.com/article/tariffs-trump-taxes-imports-inflation-consumers-prices-c2eef295a078a76ce2bb7fedb0c5e58c>.
- Zakheim, R and Sweeney, K. (2018). peace through strength: reflection on president reagan s guiding principles for our national defense. Ronald Reagan Presidential Foundation & Institute.
- Svetlova, K. (2025). Netanyahu's phase two dilemma: Political survival vs defying President Trump. <https://www.chathamhouse.org/2025/01/netanyahus-phase-two-dilemma-political-survival-vs-defying-president-trump>.